

זוכה
פרס
ישראל

הבימה
התיאטרון הלאומי

אונקנה

מחזה: טים רייס מוסיקה: אנדרו לויד וובר

RLA

CAFETAL

CAFE TORTONI

עיצוב סאונד: ליאור טבת
 עיצוב פאות: אסנת שגי
 עיבוד לסמפלה: אלדד ירון
 ערכת וידאו: אריק אביגדור

עיצוב תפאורה: במבי פרידמן
 עיצוב תלבושות: ילנה קלריך
 עיצוב תאורה: קרן גרנק
 הדרכה קולית: דוקי עצמון

נוסח עברי: דניאל אפרת
 בימוי: משה קפטן
 כוריאוגרפיה: אביחי חכם
 ניהול מוזיקלי: יוסי בן נון

להקת בנות

תמר אילנאי, לירון ויגדור, שיר זלינגר, לירון כהן, תות מולאור, מיטל נוטיק, דוריס נמני, מריאנה סינצ'וק, מירית פרג'ון, שיר קאופמן, בר קליין, אלה רוזנצווייג, ג'וליה שחר - אקופיאן, קארין שיפריין

להקת בנים

חננאל אדרי, נדיר אלדד, ישראל ארנסט, ברק ביטון, מתן בן שימול, אביתר בר דוד, שמעון חאבא מוטי חובה, תומר יפרח, דורון ישנסקי, מאור לוי, רוס מוגרלי, ניל משען, שחר פרץ, מתן שביט

נגנים: פסנתר וניצוח - יוסי בן נון, קלידים וסמפלה - גיורא ליננברג, קלידים - שחר גלזר
 טרומבון - לואיזה סלומון, חצוצרה - הדר רייס, קונטרבס וגיטרה בס - גלעד אפרת/ אלון עזיזי
 גיטרה - אילן סבת, תופים - מיכל רהט, כלי הקשה - יוני גבעוני

הצגת הגאלה ב-8 באוקטובר, 2015 בחסות בנק הפועלים **בנק הפועלים** מודית ראשון **זהמחייב**

השחקנים:

אווה פרון < שירי מימון | צ'ה גווארה < רן דנקר | קולונל חואן פרון < אקי אבני
 אוגוסטין מגאלדי < רפי ויינשטוק | פילגש < רויטל זלצמן
 ילדה: אופק בן מאיר / לירי מינסקי / ליה שקד

מנהלת הפקה והצגה: דנה כץ נעמן, עוזרת במאי: אורית גפן, עוזרת הפקה: חמוטל פוסקלינסקי - שחורי
 מנהל ייצור: גונר זטנברג, עוזרת כוריאוגרף: תמר אילנאי, דאנס קפטן: תות מולאור, עוזר למעצבת תלבושות: ארז מעין

By Arrangement with The Really Useful Group Ltd.
 Logo: TM&© 2006 RUG Ltd. & RSO Ltd

הצגה ראשונה: 29 בספטמבר, 2015, אולם רובינא
 משך ההצגה: שעתיים ועשרים דקות, כולל הפסקה

עריכת תכניה: רות טון מנדלסון, רמי סמו, עיצוב גרפי לתכניה: צילום בחזרות: דניאל קמינסקי, עיצוב פוסטר: שיין הורוביץ צילומי פוסטר: אוהד רומנו

תודות: חלק מן הכובעים בהצגה נתרמו על ידי משפחתה של פנינה קלר כהן לזכרה

מערכה ראשונה תמונה ראשונה

6 ביולי 1952. שעת ערב בבית קולנוע בבואנוס איירס, הקרנת הסרט נפסקת. הקהל מוחה, אך משתתק לשמע ההודעה כי "אווה פרון, המנהיגה הרוחנית של האומה, הלכה לעולמה". הצופים עוזבים בדממה את בית הקולנוע.

תמונה שניה - "רקוויאם לאויטה" / "איזה קרקס"

בהלוויה מלכותית המונית נפרד העם הארגנטינאי מאוה פרון. קהל עצום ורב נושא קינות והספדים. צ'ה גוארה הוא היחיד שאינו לוקח חלק במתרחש.

תמונה שלישית - "אור כוכב" / "אווה ומגאלדי" / "אווה, העיר מסוכנת"

1934. מועדון לילה בחונין, עיר הולדתה של אווה. אווה הצעירה מבקשת מהזמר אוגוסטין מגאלדי, עמו היא מנהלת רומן, שייקח אותה אל העיר הגדולה, בואנוס איירס.

תמונה רביעית - "בואנוס איירס"

עם הגיעם לבואנוס איירס, אווה מסתנוורת מ"עיר האורות" ונוטשת את מגאלדי לטובת גבר צעיר.

תמונה חמישית - "שלום ותודה"

אווה מנהלת יחסים עם שורה של גברים ובעזרתם מפלסת דרכה לצמרת. היא הופכת לדוגמנית, שדרנית רדיו ושחקנית קולנוע מצליחה.

תמונה שישית - "אמנות הפוליטיקה"

1943. קולונל חואן פרון הוא אחד המנהיגים הצבאיים הבולטים בקבוצות ה-GOU אשר מטפס במעלה מדרגות השלטון והופך להיות מועמד בולט במרוץ למשרת נשיא ארגנטינה.

תמונה שביעית - "מופע צדקה" / "אהיה לך אישה טובה"

1944. אווה דוארטה וחואן פרון נפגשים במופע צדקה שנערך בבואנוס איירס למען קורבנות רעידת האדמה בסאן-חואן. אווה, כבר שחקנית מפורסמת, ופרון פוליטיקאי ידוע, שניהם מבינים כי לכל אחד מהם יש דבר שהשני חפץ בו.

תמונה שמינית - "עוד חותמת על המזוודה"

דירתו של פרון. אווה מסלקת את המאהבת הצעירה של פרון מדירתו.

תמונה תשיעית - "הסטוץ של פרון"

אווה שואפת להיכנס לפוליטיקה והופכת לחלק בלתי נפרד מחייו של פרון. בכך היא מכעיסה שתי קבוצות, שתהיינה יריבותיה עד יומה האחרון - הצבא והאריסטוקרטיה.

תמונה עשירית - "שעת האפס" / "השחר מפציע"

המצב הפוליטי מתדרדר. פרון נעצר על ידי חבריו להנהגה, ואוה, הנחושה בהחלטתה שעליו להתמודד על המשרה הגבוהה ביותר - הנשיאות - מנצלת את קשריה. בתמיכת הפועלים ("הדסקמיאדוס"), היא מביאה לשחרורו של פרון ולניצחונו בבחירות לנשיאות ארגנטינה.

מערכה שניה

תמונה אחת עשרה - "על מרפסת הקאסה רוסאדה" / "אל נא תבכי ארגנטינה"

1946. פרון רושם ניצחון מוחץ בבחירות לנשיאות ומאמציה של אווה נושאים פרי. מן המרפסת של הקאסה רוסאדה, ביום בו פרון מושבע לנשיאות, מעניק לה ההמון, בזכות נאומה הרגשני והמבריק והופעתה הזוהרת, קבלת פנים חמה יותר מזו של פרון.

תמונה שתיים עשרה - "אי שם בפסגה"

צ'ה תווה על קנקנה של הצלחתה הבלתי נתפסת של אוויטה. הוא אינו מבין כיצד ילדה שהגיעה מאשפתות, הפכה למלכה, אך אינו זוכה לתשובה ברורה.

תמונה שלוש עשרה - "קשת בענן"

אווה, מסנוורת מהצלחתה, גומעת בשקיקה את מנעמי השלטון ומתכננת את מסע יחסי הציבור של "סיוור הקשת בענן" ברחבי אירופה.

תמונה ארבע עשרה - "מסע הקשת בענן"

סיוור יחסי הציבור של אווה פרון נוחל הצלחה מסחררת בספרד, אך נכשל באיטליה ובצרפת. בהתקף זעם היא דוחה את הזמנת האנגלים לביקור בבריטניה רק מפני שלא הזמנה באופן רשמי לארמון בקינגהאם. לקראת תום הסיוור היא נתקפת חולשה בלתי מוסברת ומחליטה לשוב במהירות לארגנטינה.

תמונה חמש עשרה - "הסופרסטאר לא למדה ת'טקסט"

בשובה הביתה מחליטה אווה להתרכז בענייני ארגנטינה בלבד, במקביל היא הופכת יעד לחיצי הביקורת הבלתי פוסקת מצד נציגי החברה הגבוהה של בואנוס איירס.

תמונה שש עשרה - "ההכסף פשוט נשפך (והלך)"

צ'ה ממשיך להקשות על אווה ומציין שהשלטון מדבר על עושק סוציאלי אך בפועל עושה מעט מאוד כדי לשפר את תנאי מעמד הפועלים. אווה מקימה את "קרן אווה פרון", ופועלה הופך אותה לאלילה בעיני כל.

תמונה שבע עשרה - "סנטה אווה"

הילדים הנהנים מקרן "אווה פרון" שרים לאלילתם, ואוה זוכה אט אט במעמד של קדושה.

והיא מאבדת את כוחה. אווה מסרבת להיכנע למחלתה ומציעה להעמיד את עצמה לתפקיד סגנית הנשיא בבחירות. בתום ויכוח לוחט עם פרון היא קורסת תחת נטל מחלתה.

תמונה עשרים ושתיים - "השידור האחרון של אווה"
אווה מודעת לכך שהיא גוססת. היא פונה לאומה בשידור רדיו אחרון בו היא מסירה את מועמדוּתה למשרת סגנית הנשיא.

תמונה עשרים ושלוש - "מונטאז'"
בשעותיה האחרונות, תמונות, אנשים ואירועים מחייה של אוויטה חולפים מול עיניה.

תמונה עשרים וארבע - "קינה"
צער האומה אינו יודע גבול. ברגעיה האחרונים היא תוהה האם הייתה מאושרת יותר כאדם פשוט ואולי הייתה זוכה להאריך ימים אילו הייתה נוהגת אחרת.

כסף נתרם לקניית אחוזת קבר, אנדרטה לאוויטה. רק הבסיס נבנה וגופתה של אוויטה נעלמת למשך שבע-עשרה שנה.

תמונה שמונה עשרה - "ואלס לאווה וצ'ה"
צ'ה מהדק את החגורה סביב צווארה של אווה ומעמת אותה עם שאלות הקשורות בהתנהלותה. הוא אינו מוקסם ממנה כאחרים ולועג למעריציה. הוא תובע ממנה תשובות על מניעה ועל הצד האפל והשרלטני השולט במסדרונות ארמון הנשיאות של פרון. גופה של אווה בוגד בה והיא מבינה שחלתה.

תמונה תשע עשרה - "תאהב אותי"
אווה מדברת עם פרון בגלוי על רגשותיה ועל מחלתה. אין ספק שהמחלה לא הייתה חלק מתכניתיה בדרך לפסגה.

תמונה עשרים - "היא כמו פרח"
השנאה כלפי אווה בקרב הצבא, מגיעה לשיאים חדשים. פרון מנסה להצדיק את "השתלטותה" של אוויטה על חיי ארגנטינה ומפנה את תשומת הלב למחלתה.

תמונה עשרים ואחת - "שעת האפס" / "הסונטה של אווה"
פרון ואווה דנים במצבם - הוא מאבד את האחיזה בממשלה

The Play

Andrew Lloyd Webber and Tim Rice's "Evita" charts the rags-to-riches rise of the First Lady of Argentina, who won the love of her countrymen after marrying military leader-turned-president Juan Peron. Set in Buenos Aires between 1934-1952, the musical follows Eva Duarte Peron on her journey from fatherless child to ambitious actress to the most powerful woman in Latin America—and, eventually, to a saint-like figure after her death from cancer at age 33. The events in Evita's life are presented in song and editorialized on by the show's narrator, Che Guevara.

Opening: September 29, 2015
The Rovina Theatre
Length: 2 hours and 20 minutes
including interval

Program Editors: Ruth Tonn-Mendelson, Rami Semo
Program Graphic Design: Nutestudio
Photography: Daniel Kaminsky
Poster Design: Shain Horovitch
Poster photo: Ohad Romano

EVITA

Lyrics: Tim Rice Music: Andrew Lloyd Webber

Translated by: Daniel Efrat
Directed by: Moshe Kepten
Choreographer: Avichai Hacham
Musical Director: Yossi Ben Nun
Set Design: Bambi Fridman
Costume Design: Yelena Kelrich
Lighting Design: Keren Granek
Sound Design: Lior Tevet
Wigs Design: Osnat Sagie
Vocal Coach: Doki Atzmon
Sampler Arrangements: Eldad Yaron
Video Editor: Arik Avigdor

The Cast:

Eva Peron: Shiri Maimon
Che Guevara: Ran Danker
Juan Peron: Aki Avni
Agustin Megaldi: Raphael Weinstock
Peron's Mistress: Revital Zaltsman
Girl: Ofek Ben meir / Liri Minsky / Lia Swwhaked

Women Chorus:

Liron Cohen, Tamar Ilnai, Mirit Fargun, Shir Kaufman
Bar Klein, Tut Mullor, Doris Nemni, Meital Notik
Ella Rosenzweig, Julia Shachar-Akopyan, Karin Shifrin
Mariana Sinchuk, Liron Wigdor, Shir Zelinger

Men Chorus:

Eviatatr Bar- David, Matan Ben- Shimol
Barak Bitton, Hananel Edri, Nadir Eldad
Israel Ernest, Shimon Haba, Moty Hova
Maor Levy, Neil Mishan, Ross Mogerley
Shahar Peretz, Matan Shavit
Doron Yashinsky, Tomer Yifrach

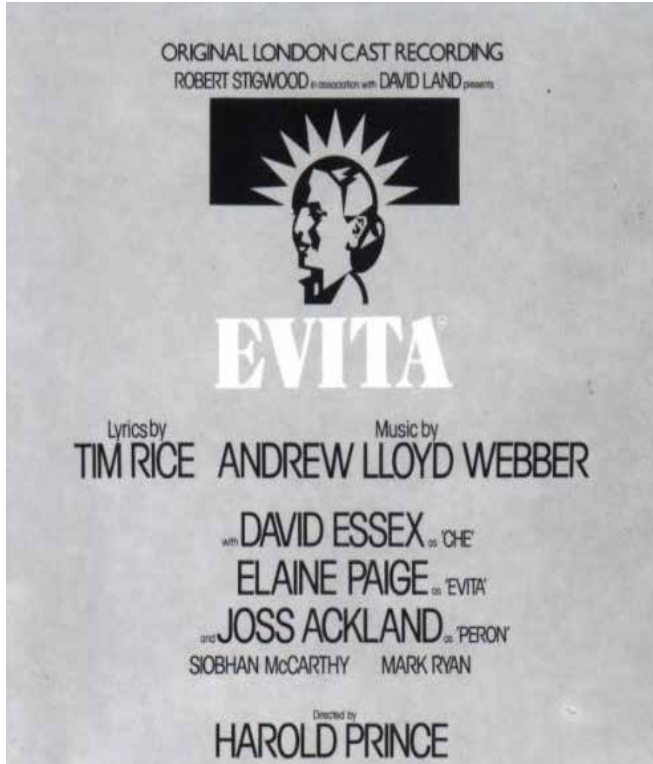
Musicians:

Piano & Conductor: Yossi Ben Nun
Sampler: Giora Linenberg
Sampler: Shahar Glazer
Trombone: Luisa Salomon
Trumpet: Hadar Reiss
Contrabass&Bass Guitar: Gilad Efrat/Alon Azizi
Guitar: Ilan Sabach
Drums: Michal Rahat
Percussion: Yoni Givony

Production & Stage Manager: Dana Katz-Naaman
Assistant Director: Orit Gefen
Production Assistant: Hamutal Posklinsky-Shchori
Choreographer Assistant: Tamar Ilnai
Dance Captain: Tut Mullor
Costume Designer Assistant: Erez Maayan
Manufacturing Manager: Gunar Zatenberg

לידת המחזמר "אויטה"

אלבום ההפקה הראשונה

מסחררת בבריטניה, דרום אוסטרליה, צפון אמריקה ובחלקים נרחבים באירופה. לאחר יציאת האלבום, פנה אנדרו לויז וובר לבמאי האמריקני הרולד פרינס בבקשה ליטול חלק במימוש הבימתי של

ההפקה. פרינס נענה לבקשתו אך ציין כי יוכל להתפנות לפרויקט רק בעוד כשנתיים. בינתיים, ערכו לויז וובר ורייס מספר שינויים ועדכונים למחזמר.

בכורת המחזמר "אויטה" התקיימה ב-21 ביוני 1978 ב-Prince Edward Theatre. המחזמר הוצג כ-3,176 פעמים. לתפקיד אווה נבחרה איילין פיג'ו, לצידה שיחקו דיוויד אסקס כצ'ה וג'וס אקלנד כחואן פרון. המחזמר זכה להצלחה בקרב המבקרים והקהל ובפרס "אוליבייה" למחזמר החדש הטוב ביותר, מטעם "איגוד התיאטראות של לונדון". איילין פיג'ו זכתה אף היא בפרס זה עבור תפקידה. ב-25 בספטמבר 1979 הועלה המחזמר על בימת Broadway Theatre וירד לאחר 1,567 הופעות. לתפקידים הראשיים לוהקו פאטי לופון כאווה, מנדי פטינקין כצ'ה ובוב גונטון כחואן פרון. ההפקה האמריקנית זכתה אף היא להצלחה וגרפה שבעה פרסי "טוני". ההפקות הבאות של "אויטה", התקיימו במדריד (1980) ובברזיל (1983) ובהמשך באיטליה, גרמניה, טורקיה, טוקיו ופריז. שירי המחזמר הוקלטו בשפות שונות, ביניהן: הונגרית, פולנית, דנית, הולנדית, צ'כית ופורטוגזית ויוונית. בשנת 1990 הגיע המחזמר לישראל, בהפקת התיאטרון העממי של אברהם דשא פשנל עם ריקי גל כאויטה.

בשנת 1973, האזין טים רייס לתכנית רדיו לילית על אווה פרון. סיפורה של פרון ושל ארגנטינה בתקופה בה כיהנה כ"גברת הראשונה", עורר בו סקרנות וזיכרונות ילדות כאספן בולים. כילד, היה רייס מוקסם מבולים שהונפקו

בארגנטינה, מבלי להבין את משמעותם התקופתית וההיסטורית. לאחר שמיעת התכנית, החליט לערוך מחקר על התקופה. הוא פגש בבמאי הארגנטינאי קרלוס פסיני, שביים את הסרט הדוקומנטרי "מלכת הלבבות" על חייה של פרון, ואף נסע לבואנוס איירס להתחקות אחר "אויטה". רייס, שערך תחקיר מעמיק ונשבה בסיפורה המרתק של אווה פרון, הציע לשותפו, אנדרו לויז וובר, לכתוב מחזמר על פי סיפורה. כתיבת מחזמר במקצבים לטיניים סקרנה את לויז וובר, אך באותה עת העדיף לשתף פעולה עם אלן אייקבורן, עמו העלה את המחזמר "Jeeves", שהוצג כ-38 פעמים בלבד. לאחר הכישלון הצורב, חברו וובר ורייס לכתיבת המחזמר "אויטה".

כפי שעשו בעבר, החליטו השניים להקליט את "אויטה" כאלבום קונספט מוסיקלי בהפקתם. לתפקיד הראשי בחרו בזמרת ג'ולי קובינגטון. באוקטובר 1976, שוחרר הסינגל "אל נא תבכי ארגנטינה" או בשמו המקורי "It's Only Your Lover Returning" והגיע למקום הראשון במצעד הסינגלים של תעשיית התקליטים הבריטית. השיר זכה לגרסאות כיסוי רבות, ביניהן בביצוע קארן קרפנטר, אוליביה ניוטון ג'ון ופטולה קלארק. במהלך אותה השנה הופץ אלבום הקונספט הכפול וזכה להצלחה

בתפקיד אוויטה: איילין פייג', 1978

בתפקיד אוויטה: פטי לופון, 1979

בתפקיד אוויטה: שירי מימון, 2015

בתפקיד צ'ה: ריקי מרטין, 2012

בתפקיד אוויטה: מדונה, 1996

בכל תוקף גלגם את התפקיד, ואיילין פייג' מההפקה המקורית. בין המועמדים שלו לתפקיד צ'ה היה הזמר אלטון ג'ון.

לאורך השנים נערכו סיבובי הופעות של המחזמר ברחבי

בריטניה, ארצות הברית ואירלנד ומשנת 2006 הועלו חידושים של המחזמר בברודווי (2012, בתפקיד צ'ה: ריקי מרטין), בלונדון ובערים נוספות ברחבי אירופה ודרום אמריקה.

ב-1996 צולם המחזמר כסרט קולנוע בבימוי אלן פרקר ובכיכובם של מדונה (אווה), אנטוניו בנדרס(צ'ה) וג'ונתן פרייס(חואן פרון). הסרט, שזכה לביקורות מעורבות, היה מועמד

לחמישה פרסי אוסקר. השיר "You Must Love Me", שנכתב במיוחד לסרט ושולב בהפקות הבאות של המחזמר, זכה בפרס. מדונה זכתה ב"גלובוס הזהב" עבור תפקידה. אגב, בחירותיו של קן ראסל, מי שאמור היה לביים את הסרט, לתפקיד אווה היו לייזה מינלי, ברברה סטרייסנד, שסירבה

"לא הייתי ואינני יותר מאשר אשה פשוטה... כאותו זרויר קטן בתוך להקה עצומה של זרוירים... והוא היה הקונדור הענק שטס גבוה ובבטחה בין הפסגות וקרוב לאלוהים. אילולא הוא, שירד אלי ולימד אותי לעוף באופן אחר, לא הייתי יודעת לעולם מהו קונדור, ולא הייתי יכולה להתבונן על הגדולה הנפלאה של עמי. על כן חיי ולבי לא שייכים לי וכלום ממה שהנני או שיש לי איננו שלי. כי הדברים שהנני, כל מה שיש לי, כל מה שאני חושבת ומרגישה שייך לפרון" (אווה פרון)

מריה אווה דוארטה דה פרון

"אינני רק רעיית הנשיא; אני גם האישה של מנהיג הארגוניים. לאישיות הכפולה של פרון אני חייבת להתאים את כפל האישיות שלי: אחת, זאת של אווה פרון, אשת הנשיא, [...] והאחרת של אוויטה, אשת המנהיג שהעם נתן בו את מלוא האמון, התקווה והאהבה. במשך ימים מעטים בשנה אני משחקת את תפקיד אווה פרון, ואני מאמינה שאני הולכת ומשפרת את טיב המשחק, מפני שאינו קשה וגם איננו בלתי נעים. במרבית הימים, לעומת זה, אני אוויטה, גשר נטוי בין תקוות העם והידיים המגשימות של פרון. אני הפרוניסטית הראשונה, וזה אכן תפקיד קשה, בו אינני מגיעה כלל לשביעות רצון עצמית."

מתוך "אוויטה" מאת דבורה שכנר
הוצאת הקיבוץ המאוחד, 1994

את שם משפחתה, דוארטה, לקחה אווה מהאב שלא הכיר בה. כאשר נישאה לפרון שינתה את סדר שמותיה הפרטיים: במקום אווה מריה, ביקשה להיקרא מריה אווה דוארטה דה פרון. נהוג בארצות ההיספניות שהאישה תקדים את שם משפחתה לשם משפחת בעלה ותחבר אותם במלית דה (de) המציינת שייכות. הסוציולוג סברלי סובר שהיא הקדימה במודע את מריה(שם הבתולה הקדושה) לאווה(חווה החוטאת) כדי להקפיד על תדמית מכובדת של "הוד מעלתה, הגברת הראשונה". לאחר שובה מאירופה בראשית 1948, החלה להשתמש בשם מקוצר. בכל הזדמנות הזדהתה כאווה פרון ותו לא, דבר נוסף שקומם את החברה "המהוגנת" נגדה. העוזרים הקרובים והמשרתים כינוה "לה סניורה" (La Señora) והעם הפשוט – אוויטה.

הגות וסיפה מיסיון סודית

הרגעים היפים של החיים. בית מלא תוכן. עד 120.

אנחנו מאמינים שכל רגע חשוב וזה הזמן לתת לעצמכם את הטוב ביותר שאפשר, לגור בבית מלא תוכן, חברים ועשייה, תרבות ואופי. עד 120. רשת עד 120 מזמינה אתכם לחיות את החיים במלואם. מחכים לכם.

רשת בתי מגורים
לגיל השלישי

***6120**

הזמנה לפגישה אישית - *6120

הבית בתל אביב

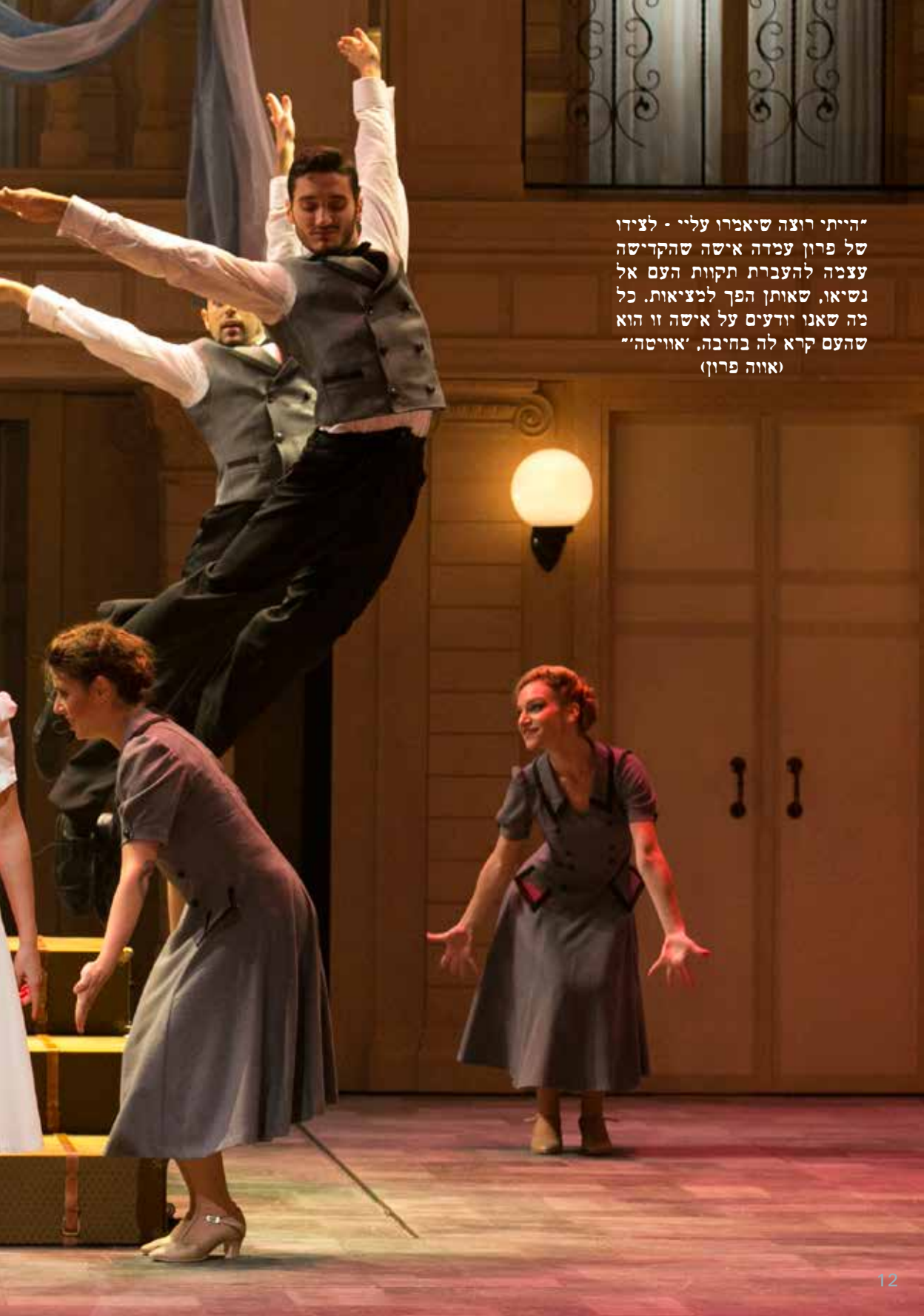

הבית בהוד השרון

הבית בראשון לציון

www.ad-120.co.il • הבית בתל אביב • הבית בהוד השרון • הבית בראשון לציון

“הייתי רוצה שיאמרו עליי - לצידו של פרון עמדה אישה שהקרישה עצמה להעברת תקוות העם אל נשיאו, שאותן הפך למציאות. כל מה שאנו יודעים על אישה זו הוא שהעם קרא לה בחיבה, ‘אוויסה’”
(אווה פרון)

"אף פעם לא הבנתי מדוע זה אם
מצויים אנשים עניים, חייבים
להיות גם עשירים ואף לא מדוע זה
להיטותם של האחרונים לעושר,
חייבת להיות הגורם לעוניים של
אנשים כה רבים".
(אווה פרוץ)

אויטה פרון

1919 - 7 במאי - נולדה מאריה אווה דוארטה בעיירה לוס טודולוס, בת לא חוקית לאיכר עני ולטבחית בת המקום. היותה ממזרה, השפילה אותה עד עפר. לעולם לא תשכח את תחושת הדחייה וכל חייה תנטור טינה כלפי אלה שגרמו לה להרגיש כך.

1926 - אביה של אווה נפטר. היא נפגעת קשות כאשר המשפחה החוקית אינה מאפשרת למשפחתה להשתתף בהלוויה. מהחווה הדלה של משפחתה, הסתכלה בכמיהה לעבר האחוזות המפוארות וחלמה על עתיד מזהיר בבירה, לבואנוס איירס.

1934 - בהיותה בת 15 היא פוגשת בזמר אגוסטין מגאלדי, המופיע במועדון מקומי והשניים מנהלים רומן. החברה הארגנטינאית באותן שנים, נשלטה בידי גברים שניכסו לעצמם נשים למטרות מין ויוקרה. היא עוזבת איתו לבואנוס איירס כדי לממש את חלומה להיות שחקנית.

1935-1940 - מיד עם הגעתם לבואנוס איירס, נוטשת אווה את מגאלדי ומתחילה להופיע במועדוני לילה ובתיאטרון.

1940-1943 - הקריירה של אווה מתפתחת והיא משתתפת בתכניות רדיו וסרטים. היא משתמשת בקסמיה, ומנהלת רומנים עם אנשי תיאטרון ובהמשך עם אנשי צבא. מנגד, עוקבת אחריה החברה הגבוהה, שמכנה אותה "זונה" ולא מאפשרת לה לשכוח את מוצאה הנחות.

1943 - אווה בת ה- 24 פוגשת את קולונל חואן פרון. פרון, אלמן בן 48 ודמות בולטת בממשל, נודע במשיכתו לשחקניות צעירות. ככוכב פוליטי עולה, פרון היה בדיוק האדם שאווה ביקשה לעצמה. אווה הצהירה בכל הזדמנות שהיא משתוקקת לפרוץ והוא, ללא ספק, נמשך אל יופייה וגילה הצעיר. כפילגשו של פרון, שר העבודה והרווחה, הופכת אווה לאחת השחקניות הפופולריות ברדיו "בלגראנו".

1944 - בסוף מלחמת-העולם-השנייה שררה אי נוחות בארגנטינה. קצינים בצבא הבינו שפרון, ששימש כסגן הנשיא, מתקדם למעמד דיקטטור פשיסטי והיו נחושים להיפטר ממנו. כדי להשיג פופולריות ולקדם את תכניותיו, עורך פרון מסע תעמולה בקרב הפועלים, כשאווה לצידי. הוא מציג בפני האיגודים את משנתו ומשפיע עליהם לקבל את תכניתו, להדיח את כל מתנגדיו ולהחליפם במינויים משלו. פועלים אלה, ה"דסקמיסדוס" ("חסרי החולצות"), היו מיעוטי אמצעים, שאווה, בשל מוצאה, גרמה להם להאמין שהם אנשיה. היא לוקחת חלק במסע הבחירות של פרון, כדי להשיג כוח עממי מסיבי. אווה מכירה בכוח התקשורת ונעזרת בתכנית הרדיו שלה ככלי תעמולתי למען פרון. את התאוריה הפוליטית של בעלה היא מסבירה כך: "הדרך הבסיסית לשלטון צודק על פי מפלגת הפועלים, היא לסיים את מלחמת המעמדות ולהחליפה בשיתוף פעולה בין השלטון לפועלים".

1945 - 12 באוקטובר - פרון נאסר ונכלא, במרוצת כמה ימים עמוסי התרחשויות, הזירה הפוליטית משתנה מן הקצה אל הקצה. במאמצים בלתי נלאים, מצליחה אווה לארגן בעזרת ה"דסקמיסדוס" הפגנות המוניות המובילות לשחרורו של פרון ב- 17 באוקטובר.

1945 - 21 באוקטובר - אווה ופרון נישאים בחשאי. הקשר האמיץ ביניהם התבסס על שאיפתם הפנאטית המשותפת. באמצעות פרון, יכלה אווה להגשים את שאיפתה לכוח טוטאלי ופרון, ששאב ממנה עידוד לאורך כל הדרך, ידע לנצל את הפופולריות שלה בקרב הפועלים. יחדיו היוו השניים זוג מלכותי, שהוביל את ארגנטינה למעמד של כוח עולמי, עליו חלם פרון.

אווה פרון, 1926

אווה פרון, 1940

אווה פרון, 1947

1946 - 24 בפברואר, חואן דומינגו פרון נבחר לנשיא ארגנטינה. הנשיא מקציב לאשתו משרד במזכירות העבודה שממנה החלה לצבור שליטה מוחלטת על האיגודים וגוף הממשל המרכזי שלהם ה - סי.ג'י.טי. אווה עוברת לאורכה ולרוחבה של המדינה, נואמת ומופיעה בעצרות האיגודים. במהלך המסע היא מקדמת את חוק זכות הבחירה לנשים, אחד מן הניצחונות המרכזיים והמשמעותיים בקריירה שלה. בספטמבר 1947, זכות הבחירה לנשים הופכת לחוק בארגנטינה.

1947 - אווה יוצאת לסיור יחסי ציבור - "סיור הקשת בענן" ומבקרת בספרד, איטליה, פורטוגל, צרפת ושווייץ. במהלך סיורה, המתקבל ברגשות מעורבים, היא נפגשת עם הרוזן פרנסיסקו פרנקו, האפיפיור וראשי מדינות נוספים באיטליה ובצרפת. עם שובה לארגנטינה היא זוכה לקבלת פנים אוהדת ביותר.

1947 - אווה מקימה ומנהלת את "קרן אווה פרון" לסיוע לעניים. הקרן מגייסת כספים באופן נמרץ ומקדישה אותם למטרות חברתיות. ביקורת רבה הופנתה כלפי אופן טיפולה של הקרן בכספים ואווה הואשמה במעילה פלילית של קרנות ציבור. אווה טענה "כי לנהל ספרי חשבונות בתחום הצדקה זו שטות קפיטליסטית! אני רק נעזרת בכסף למען העניים! אינני יכולה לעצור ולספור אותו!" אווה מצליחה ללחוץ על איגודים, תעשיינים וכל מקור אפשרי אחר לתרום. פועלים הוכרחו לתת לה אחוזים משכרם היומי. אלה שזכו בפרסי הגרלות "הוזמנו" לתרום זכותם לקרן. אך למרות כל הביקורת שנמתחה על הקרן, הציבור לא יכול היה להתכחש להישגיה הרבים. כספי הקרן שמשו להקמת בתי ספר, בתי אבות, סיפקו ציוד לבתי חולים והכשירו אחיות. פעילותה זו העלתה את קרנה של אווה בקרב הציבור הארגנטינאי וכעת היא דמות משפיעה ודומיננטית. תמונותיה מתפרסמות ברחבי המדינה והיא הופכת מושא לפולחן אישיות. להערצה זו לא הייתה שותפה האליטה הארגנטינית, שממשיכה לבזוז למוצאה הנחות ולאופן בו פילסה דרכה אל הצמרת.

1951 - מועלת הצעה שאווה תרוץ למשרת סגן הנשיא במסע הבחירות הקרוב של פרון. לחץ מצד כוחות הצבא, מאלץ אותה להסיר את מועמדותה. זמן קצר לאחר מכן התבשרה שחלתה בסרטן צוואר הרחם. הפופולריות של אווה בקרב ה"דסקמיסדוס" נחלשת בשל חוסר היציבות המתגברת בתעשייה, אך הידיעה על כך שחלתה בסרטן מובילה לגל עצום של רגשות. אנשיה שרו למענה מיסות על במות שנבנו בכיכרות העיר והציעו לתרום דם עבורה.

1951 - 6 בנובמבר - אווה עוברת ניתוח עקב מחלת הסרטן.
11 בנובמבר - פרון נבחר בשנית לנשיא.

1952 - 4 ביוני - אווה מופיעה בפעם האחרונה בציבור בטקס הקדשתו של בעלה לנשיאות.

אווה וחואן פרון

1952 - 26 ביולי בשעה 8:25 - אווה דוארטה פרון בת ה - 33, הולכת לעולמה. צער האומה היה ללא גבול. אלפים הגיעו לחלוק לה כבוד אחרון. שלושה אנשים נמחצו למוות ביום הראשון ואלפיים איש נפגעו במהלך ימי האבל הרבים. ה"דסקמיסדוס", לבושים בחולצות לבנות, נשאו את גופתה דרך הרחובות. החיים בבואנוס איירס פסקו. הסחר היחיד היה בפרחים לזרי ההלוויה, שמלאו את הרחובות סביב הבניין בו נחה אלילתם. גופתה נחנטה, הוצגה לראווה והייתה מוקד עלייה לרגל.

1955 - עם נפילתו של חואן פרון בהפיכה הצבאית והגלייתו, הוברחה גופתה החנוטה של אווה למילאנו ושם נקברה. לאחר 16 שנים הוצאה מקברה והועברה לקבורה במדריד.

1974 - חואן פרון, ששב עם אשתו השלישית מהגלות לקדנציה נוספת כנשיא ארגנטינה, נפטר. עם מותו הוחזרה גופתה של אווה לארגנטינה והוצגה לצד גופתו במעון הנשיאותי. השלטון החדש במדינה לא היה מעוניין להפוך את המעון הנשיאותי למקדש, לכן הוחלט לקבור את אווה באחוזת הקבר של משפחת דוארטה, בבית הקברות "לה רקולטה" בבואנוס איירס. כדי למנוע את גניבת הגופה, היא נקברה בכספת בטון בעומק האדמה. עד היום משמשת אחוזת הקבר מוקד עלייה לרגל למעריצים ותיירים.

אויטה << הפקות קודמות

1990 - התיאטרון העממי
אברהם דשא פשנל

תרגום: חיים חפר
בימוי: קנת ארמסטון

אויטה פרון - ריקי גל
חואן פרון - אלי גורנשטיין
צ'ה - ויקי תבור

2007 - תיאטרון הספרייה

תרגום: דניאל אפרת
בימוי: משה קפטן

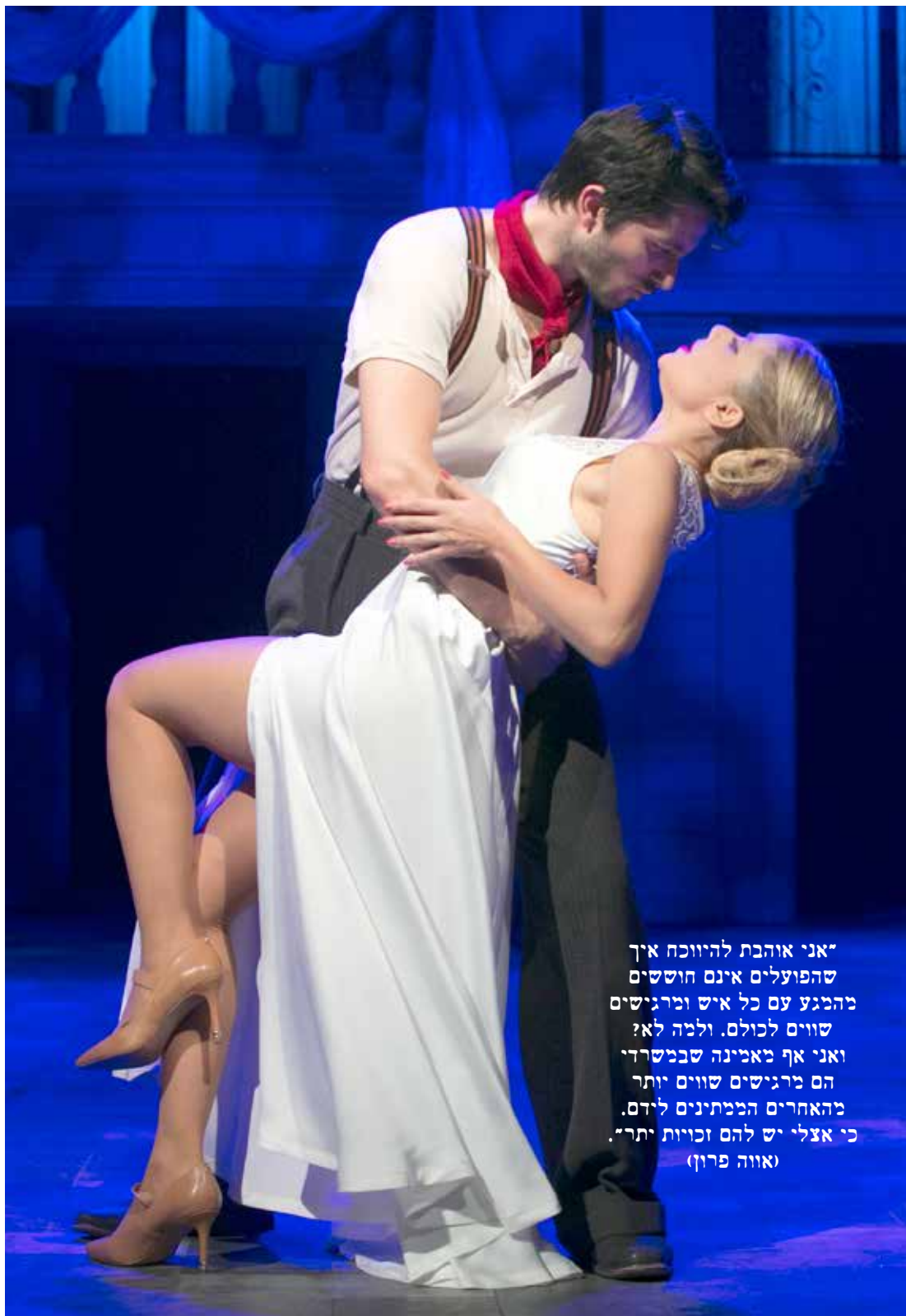
אויטה פרון - הילה זיתון
חואן פרון - איתי לוי
צ'ה - נועם טלמון

2013 - ישראל מיוזיקלס

הוצג בשפת המקור
בימוי: אורן אביב

אויטה פרון - ספירה טסלר-גרינברג
חואן פרון - שמואל דאבק
צ'ה - כפיר לוי

“אני אוהבת להיווכח איך
שהפועלים אינם חוששים
מהגזע עם כל איש ומרגישים
שווים לכולם, ולמה לא?
ואני אף מאמינה שבמשרדי
הם מרגישים שווים יותר
מהאחרים הממתינים לידם.
כי אצלי יש להם זכויות יתרה.”
(אווה פרין)

BALMAIN
swiss watches

Haute Elegance

50% הנחה
על כל שעוני BALMAIN
15% הנחה נוספים לשעוני מבצע

The expression of style
www.balmainwatches.com

euro-asia
official representative
— since 1947 —

ארו-אסיה יבואנים בלעדיים שדרות שאול המלך 1 תל-אביב טל. 03-6857520 | www.euro-asia.co.il
ובחנייות השעונים והתכשיטים המובחרות

כמות מינימום לשעונים המשתתפים 400 יח" | עד גמר המלאי | ט.ל.ח.

אווה ופרון – סיפור אהבה?

ארגנטיני במקום גלותו במדריד. הוא היה כבר נשוי לאשתו השלישית איסבלטה, יפהפייה אמיתית עם יומרות פוליטיות. בלשונו הישירה והעסיסית, בנימה אירונית משהו, תיאר הלוחם הישיש הבלתי נלאה, שהתכונן לשוב לזירה הפוליטית, את הפגישה הראשונה בינו לבין אווה במופע הענק למען נפגעי רעידת האדמה – היא בת 25 והוא קרוב ל-50: "היא תקעה בי את מבט עיניה החומות העמוקות, ואמרה לי ברכות מתוקה:

קולונל...

מה, בתי?

תודה.

תודה על מה?

תודה על שאתה קיים.

תודה על שאתה קיים! המשפט הזה פירק לי את הנשמה. רציתי להמשיך לדבר איתה, אבל הרעש מסביב הפריע. הסתכלתי עליה מקרוב, באינטנסיביות, בפעם הראשונה.

עם השנים נוספה הילה של חשיבות לפרשת האהבתם של אווה ופרון, מראשיתה ועד סופה הדרמטי. אין זה מתמיה שפשוטי העם יתעניינו וירצו לדעת את הפרטים האינטימיים ביותר. אך מפליא הוא שגם פוליטיקאים וחוקרי אקדמיה רציניים ומכובדים יפשפשו, יאספו ויפרשו פרטים מפרטים שונים על הקשר בין השניים. הגדילו לעשות הגיבורים עצמם, שדאגו להזין את אגדת סיפור אהבתם, כל אחד וסיפורו הוא.

ההיסטוריון חאורטצ'ה, שהכיר אותם מקרוב בזמן ההוא, פסק:

"אמרו על אווה שהיא זנזונת, אבל היא לא הייתה כזאת. למרות שנמשכה לתיאטרון אווה לא הייתה אישה חושנית, כפי שסיפרו עליה. וזאת הייתה זיקתה לפרון, משום שגם הוא לא היה גבר עם דחף מיני חזק. בקשר הזה התאחדו שני רצונות, שתי תאוות לכוח השלטון. זה לא היה קשר של אהבה."

כעבור 25 שנה פרון סיפר את הסיפור הזה לעיתונאי

על הבמה, שרה ליברטאד למארקה את השיר "Madreselva" ("שיח היערה"). אווה הייתה חיוורת ועצבנית. ערנית, מתוחה מאוד. הרשימו אותי ידיה המעוצבות להפליא. גם כפות רגליה היו כך, כמו מלאכת מחשבת עדינה. היה לה שיער ארוך ועיניים בוערות. לא הייתה לה פיגורה יפה. הייתה אחת מ"הקריאוליות הרזות" הטיפוסיות האלה, עם שוקיים דקים וישרים, וקרטוליים עבים. לא חיצוניתה היא שמסכה אותי אלא טוב ליבה."

לא – ללא צורך במתק שפתיים. אני רק יודע שכאשר אשה אוהבת אותנו הגברים חזק, כפי שאווה אהבה אותי, אי אפשר להתנגד לה."

בתיאורים מאוחרים ניסה פרון לצייר את עולמה הרחני והנפשי של אווה כאשר באה אליו ונאחזה בו. לבד מיופי, נעורים ועקשנות, הייתה מחוננת באינטליגנציה טבעית, viveza, חכמת חיים כפרית חריפה וחדה, ובאינטואיציה נדירה, שבעזרתה הכירה אנשים ואבחנה מצבים. היה לה רצון ברזל,

אווטה, שנה לפני מותה, כתבה בספרה "תכלית חיי" בפרק "יום הנס שלי": "בחיי של כל אחד יש רגע שנראה מוחלט. וזה קורה באותו יום בו את מאמינה שהתחלת להלך בדרך מונוטונית, ללא עליות וירידות, ללא פניות, ללא נופים חדשים ואת מאמינה שמעתה ועד עולם, כל החיים תעשי אותם דברים, תמלאי אותם תפקידים יום יומיים, ושזה יהיה הכיוון הסופי של דרכך. וזה בערך מה שקרה לי באותו רגע בחיים שלי. אמרתי לעצמי שהשלמתי עם הרעיון שאהיה קורבן... אבל בעומק לבי, לא יכולתי להשלים עם זה. עד שסוף סוף הגיע "יום הנס" שלי. לכולנו יש שיום כזה. בשבילי, זה היום בו חיי נגעו בחיי פרון. פגישה זו הותירה בתודעתי תמונה שאינה נמחקת ועדיין היא מרטיטה ומרעידה את מיתרי לבי. היא התמורר המסמן את ראשיתם של חיי האמתיים."

אכן, רעידת אדמה.

זמן קצר לאחר הפגישה הראשונה, המשיכו פרון ואווה להתראות באופן קבוע. היא נדחפה לחייו בכוח רצונה ומזגה הסוער. כך סיפר פרון באותו ריאיון: "אינני יודע אם התאהבתי בה באמת. בזמני הגברים לא השפילו עצמם עד כדי כך שיאמרו לאישה "אני אוהב אותך". האינטימיות הייתה מתממשת – כן או

שחושל בתסכולים, כאבים, כעסים. והיו לה אשליות ורודות וחלומות נאיביים, השאובים מחבורות קולנוע ומסרטים, מתסכיתי רדיו ומהאונגליונים של "הברית החדשה". הייתה לה אמביציה להיות "מישהו", על אפם ועל חמתם של שנואי נפשה, ומשאת נפשה אחת: צדק, לעצמה ולכל מי שאהבה.

מתוך "אווטה" מאת דבורה שכנר. הוצאת הקיבוץ המאוחד, 1994

פולחן האישיות של בני הזוג פרון

על פניהם וקרני אור יוצאות מהם ועושות דרכן לעבר קבוצת תלמידים המפנים מבטיהם כלפיהם מעלה. כמעט בכל ספר נראים השניים, אם ביחד ואם בנפרד, בדרך כלל כשחיוך נסוך על פניה של אוויטה והבעת חשיבות על פניו של פרון, כמופקדים הבלעדיים ל"אוסרו של העם". גם המלל שעטף שתי דמויות אלה לא השאיר צל של ספק באשר למעלותיהם. שמו של אחד הספרים לכיתה א' היה "אוויטה". באחת ממקראות היסוד ללימוד הקריאה, "בעלי זכויות היתר" (Privilegiados),

לימדו את הילדים לכתוב ולקרוא באמצעות שינון המילים פ-רון, א-ווה, א-ווי-טה. חילקו את המילים הללו להברות, כתבו אותן בדפוס ובכתב, ושוב ושוב חזרו עליהן.

אם האומה

בספר "שנה נוספת" (Un año más) מתוארת אוויטה במילים "אתמנו הקטנה". בכל הספרים ניתן להבין, גם אם הדברים לא נאמרו מפורשות, את האופי האימהי והדואג של אוויטה, שבא לידי ביטוי בכל מפעלה הסוציאלית. אי אפשר להתעלם מהדמיון שביקשו ליצור בין פרון ואוויטה לבין ההורים האמתיים, שלא להגיד גם לאלה חייבים הילדים נאמנות.

הפרונויזם כתנועה פופוליסטית ביקש ליצור לעצמו קשר ישיר בין ההמון לבין המנהיג הכריזמטי. על מנת לשלוט ולהגשים את המטרות שהציבו לעצמם, היה צורך לאחד את האומה סביב דמותו של ראש התנועה. פולחן אישיות חסר תקדים בתולדות ארגנטינה התפתח סביב חואן פרון ורעייתו אווה דוארטה דה פרון. כל מנהיג מדגיש שפעולותיו הינן אך ורק למען המדינה והאומה, אולם נוכח הזהות הכמעט מוחלטת שביקשו השניים ליצור בין המדינה ובין הפרונויזם כמפלגה וכדוקטרינה, הרי

כל מעשה שלהם קידם בה בשעה את המטרות והשאיפות הצרות יותר שלהם ושל תנועתם.

"אוסרו של העם"

מבין דפי ספרי הלימוד עלו דמויותיהם של פרון ואוויטה בכל הזדמנות אפשרית כמעט. בכל ספר לימוד הייתה תמונת דיוקן של שניהם, ובקטעי קריאה רבים הוזכרו שם ו/או תמונתם. כלומר כאשר ילד ארגנטיני פתח את ספר הלימוד הוא לא יכול היה שלא להיתקל בתמונותיהם של בני הזוג הנשיאותי ולקשר אותם להישגים והצלחות של המשטר. על כריכת הספר "מסר של אור" (Mensaje de luz) צוירו דיוקנאותיהם של בני הזוג, כשחיוך רחב

אידיאלוגיה ופרשנויות היסטוריות יכולה להיות פרובלמטית במידה זו או אחרת לגבי היסודות העממיים בחברה ואולי גם עבור ילדי בית הספר היסודי, לא כן ההזדהות הישירה עם דמויותיהם של הגיבורים הקדושים, סמלי ההזדהות המשותפת. מערכת החינוך, כפי שראינו ניסתה באמצעות אפיקים שונים להעביר אל הילדים את עיקריה של הדוקטרינה הפרוניסטית. בספרי הלימוד ובאירועים השונים שהתקיימו בבתי הספר הובלטו העקרונות הבסיסיים

פורטרט של הזוג פרון

של האידיאלוגיה החוסטיאליסטית, ונוצרה זהות כמעט מוחלטת בין מספר מושגים יסודיים, שפרון הוא התגלמותם: צדק, סולידריות, אחדות, לאומיות – כל אלה הוצגו כיסודותיו של הפרוניזם, ופרון הוא זה שהעניק להם את תכניהם ומשמעותם. יריביו הפוליטיים של המשטר הוצגו כמשרתים את אי הצדק, חוסר הסולידריות, הפירוד והאנטי-לאומיות.

מתוך: "פופוליזם וכריזמה: ארגנטינה הפרוניסטית, 1943 – 1955" מאת רענן ריין. הוצאת מודן, 1998.

בעמוד אחד מספר הילד: "למרות שאני קטן יש לי כבר שלוש אהבות, למענן אני נלחם. את הכל אני חייב להם: פרון, אמא ואבא". באותו ספר, לרגל יום האם ולאחר דברי הלל לאמו, אומר הילד: "אמא, היום אקדיש פרח אחד לאמנו הרוחנית שבכל רגע מן השמיים, היא משגיחה על כל אחד מילדה – אוויטה!" אווה פרון הוצגה בספרים כ"אם האומה" וכישות שמימית, ולכן לתכונותיה נלווים שמות תואר המציינים רכות, פינוק, מסירות ומתיקות. לפרון כדמות מופת לחיקוי מייחסים בספרי הלימוד אינטליגנציה יוצאת דופן, כוח פיזי, פטריטיזם, החלטיות, רוח קרב ומעל לכל את כושרו לעבוד קשה. הגנרל פרון היה ל"ראשון הפועלים".

סמלי ההזדהות המשותפת

פרון ורעייתו הפכו, אם כך, לדמויות הבולטות ביותר, שסביבן סבו כל ההתרחשויות ב"ארגנטינה החדשה". ההערצה לה זכו ופולחן האישי שנטוה סביבם מזכירים לנו דוגמאות ממשטרים לא דמוקרטיים אחרים מן המאה העשרים. פולחן אישיות זה, שקיבל את השראתו במישורין מארמון הנשיאות, אמור היה לשמש כאלמנט נוסף בדרך לאיחוד העם סביב המשטר ולגיוס ההמונים. פרון ואוויטה הפכו בדרך זו לדבק מלכד של אומה הארגנטינית. לכך לפחות שאפו. ההזדהות עם ערכים,

מותו של המלאך הגואל

מתוך תזכיר שנשלח למשרד החוץ בתאריך 5.08.1952. מאת יעקב צור, קונסול ישראל בארגנטינה:

לזכרה. הפועלים בבתי החרושת והמלצרים בבתי הקפה מפסיקים לרבע שעה בכל משמרת ועומדים דום לכבודה. שר החינוך קבע כי בכל יום תיקרא בפני תלמידי בית הספר פקודת היום של המשלה המוקדשת לאוויטה, ושר הבריאות הכריז כי הזמין נר בן מאה קילו שידלוק מאה שנים ושהוא בעצמו ידליקהו ויכבהו יום יום באותה שעה שבה נפטרה מן העולם. התת שר לתעמולה פקד כי לזכרה ייקרא *בולטין החדשות יום יום לא בשעה 8.30 כרגיל אלא בשעה 8.25, כי בשעה זו הוציאה את נשמתה. הטגנו הארגנטיני ומוסיקה של ריקודים נאסרו בכלל ללא הגבלה בין ברדיו ובין בבתי הקפה. לא חסרה כמובן הפנייה הטלגרפית של אחת האגודות המקצועיות

עברו עשרה ימים מאז מותה של אווה פרון ועדיין לא חזרו החיים בעיר למסלולם. מיתתה ללא את שאה צעירה ויפה זו שהגיעה למרום הגדולה וההשפעה ונפלה קורבן למחלה ממארת שאין לה ריפוי, הדהימה באכזריותה בין את חסידיה ובין את מתנגדיה. צער העם היה כנה ובייחוד נגרפו אבל המוני הפועלים שבקצוות הכרך שנתרגלו לראות בה את האם הדואגת, את המלאך הגואל הבא לעזרתם והמושיע אותם בעת צרה. מי שראה את התורים הארוכים המשתרעים על פני קילומטרים רבים בסגריר ובקור, ומכנים יום ולילה כדי לזכות ולראות את גופתה של "נושאת הדגל של העובדים", לא במהרה ישכח את המראה הזה. וכדרך כל פסיכומה המונית נתפשט הלך רוח זה והפך להיסטריה הגובלת בטירוף הדעת. בית החולים מלאים נשים מזועזעות עצבים

לאיפיוור לחומא להכריז עליה כקדושה של הכנסייה.

שנתעלפו בעמדן בתור ואיבדו את שיווי המשקל הרוחני.

ברור מכל מקום שמותה של אווה פרון השאיר חלל ניכר במערכת השלטון בארגנטינה וערער לא במעט את שיווי המשקל. ייתכן כי התעמולה המופלגת המתנהלת על ידי המשלה בימים אלה, כוונתה ליצור מיתוס של אווה פרון שיפעל על דמיון ההמונים אשר ימשיכו ללכת אחרי המנהיגה המנוחה כשם שנהו אחריה בחייה.

אבל כדרך המדינה הזאת, הפכה התעמולה הבלתי מרוסנת את אבל האמת להפגנה חסרת טעם של עבודת אלילים מופלגת. זה עשרה ימים שאין העיתונים מביאים כמעט כל ידיעות מלבד האבל על מותה של אווה פרון והרדיו חוזר ומפליג בשבחה וקורא קטעים מספרה.

*דיעון

כל יום צץ ועולה רעיון חדש המתקבל בתרועות בעיתונות הפרוניסטית ואין איש מעז להצביע על גיחוכו. בפינות הרחוב, בבתי הספר ובבתי החולים מוקמים מזבחות

"אני רוצה לחיות לנצח עם פרון ועם עמי. זה רצוני המוחלט לעד, ועל כן, צוואתי. בכל מקום בו יהיה פרון, והיכן שיהיו חסרי החולצות, שם ייצא תמיד לבי, כדי לאהוב אותם בכל כוחותי חיי בקנאות השורפת את נפשי. [...] כל עוד הוא חי, מותר לפרוץ לעשות בפרט הרכוש מה שיעלה בדעתו, למכרם, לתת אותם במתנה, לשרוף אותם. כי כל דבר שבהי שייך לו. אחרי פרון, הירוש היחידי הוא העם, ואני מבקשת מהפועלים ומנשות עמי שידרשו את מימוש הצוואה הזו. [...] כפי שהזהב מהווה את הבסיס למטבע בכל ארצות, כך התכשיטים שלי יהיו הערבויות שהבנקים יקבלו כאשר יתנו אשראי לעניים, משכנתא לשיכון, ועוד. הייתי רוצה גם שמישיכו לכתוב לי, העניים, הוקנים, הילדים, חסרי החולצות שלי, כפי שהם כתבו לי בימי חי, והייתי רוצה שבאגדרטה שהקונגרס החליט להקים לכבודי יאספו את כל הבקשות ושהקרן תמלא אותן."

מתוך צוואתה של אווה פרון. 29.06.1952

מיליון כסאות

הרשת הגדולה ביותר בארץ

מבחר עצום של כסאות לבית, למשרד ולגן

סניף חולון אולם תצוגה רח' הפלד 50 טל' 03-6530924/5
שעות פתיחה: א-ה 9:00-19:00, יום ו' 9:00-14:00
סניף באר שבע רח' דרך חברון 4 מתחם הורדוס טל' 03-6530939
שעות פתיחה א-ה | 9:00-20:00 יום ו' 9:00-14:00
חנות עודפים - רח' הפלד 23 חולון www.million-kisot.co.il

מיליון כסאות

מרכז הכסאות לבית, למשרד ולגן

יוצרי ההצגה

טים רייט (פזמונים)

נולד בבריטניה ב-1944. היכרות עם אנדרו ליד וובר, הובילה לכתיבת חמישה מחזות זמר משותפים. שלושה מהם: "יוסף וכתנות הפסים המשגעת" (1968), "ישו כוכב עליון" (1970) ו"אוויטה" (1976), הפכו להיות מחזות הזמר הבריטיים הפופולריים ביותר מאז מלחמת העולם השנייה. במהלך שנות השמונים והתשעים חבר רייט ליוצרים נוספים, עימם חיבר את מחזות זמר: "Blondel" (1983) על חייו של המלך ריצ'ארד, "Chess" (1984) יחד עם חברי להקת ABBA, "Anything Goes", "The Nutcracker in 3D" (2010). בנוסף, כתב שירים לאמנים שרה ברייטמן, סינדי לאופר, אלביס פרסלי, פלסידו דומינגו וערך ספרו "גינס" של להיטים וסינגלים, הנחשבים לספרי הקודש של תעשיית המוזיקה בבריטניה. במהלך הקריירה הארוכה שלו, זכה רייט בפרסים רבים, ביניהם 12 פרסי "איבור נובלו" (לתמלילים ומלחינים), ארבעה פרסי "טוני" ושלושה פרסי "אוסקר". ב-1994 הוענק לו תואר אבירות מטעם המלכה אליזבת השנייה. בשנת 2011 חבר שוב לאנדרו ליד וובר, יחדיו כתבו שירים חדשים לעיבוד הבימתי של הסרט "הקוסם מארץ עוץ".

דניאל אפרת (נוסח עברי)

בוגר תיכון ע"ש תלמה ילון ובית-הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית-צבי. בין עבודותיו: תרגום: "כמעט נורמלי" (ת. הבימה), "אביב מתעורר", "אחים בדם", "המקרה המוזר של הכלב בשעת לילה" (ת. בית ליסין), "פאנק רוק" (ת. הקאמרי), "חווות החיות", "איי לאב יו לנצח, אבל..." (ת. גשר), "קומפני" (ת. באר שבע), "זורו", "המצעד", "בת הים הקטנה" (יריב יפת-קרן אור הפקות), "מופע האימים של רוקי" (זורם לוינשטיין), "מוסיקת לילה זעירה", "סיפור אהבה", "רנט", "חתולים", "אוויטה", "תהילה", "ג'יפסי", "פיפן", "קנדיד", "איך להצליח בעסקים מבלי להתאמץ", "יופי של מלחמה", "היום ה-24" (בית צבי בשיתוף ת. הספריה), "מופע האימים של רוקי" (תלמה ילון). תרגם את שירי הסרטים: "פלונטר", "ריו" (1 ו-2), "עידן הקרח 4", "ספר החיים" ואת שירי ההצגות "הכתה שלנו" (ת. הבימה בשיתוף ת. הקאמרי) ו"עובד בשביל שניים" (ת. בית ליסין). כתיבה ועריכה: "ברודווי פינת פרישמן" (ת. בית ליסין), "אצל הרננדו במרתף" (אנסמבל הרננדו בשיתוף צוותא) "פינוקיו", "הקוסם מארץ עוץ", "זרעים של מסטיק" (ת. בית ליסין) "אלאדין ויסימין" (מ.מ. הפקות) "בגדי המלך", "ספר הג'ונגל" (ת. מדיטק), "חלום בקצות האצבעות", "רוקדים ברחוב", "מועדון ויואלדי", "גיבורים קטנים" (ת. השעה). בימוי: "בילי שורץ" (ת. חיפה), "מאמי" (מועדון בארבי, ת"א), "עלובי החיים", "שיקגו", "גריז", "איש חסיד היה", "פיפן", "ההבטחה", "תהילה" (בית צבי) וכן "שיער", "מיקה שלי" (עפ"י גדי ענבר), "טומי תם" (עפ"י רפי ניב). "למען הסדר הטוב" - פסטיבל פותחים במה (ת. בית ליסין), "טיפול דחוף" (ת. הסימטה), "בא לי מסיבה לי" (בית היוצר - משה דץ). זוכה פרס התרגום ע"ש עדה בן-נחום ופרס אגודת יידי בית לסיין על תרגום "אביב מתעורר". זוכה פרס חג המחזמר המקורי 2013 על בימוי "בילי שורץ".

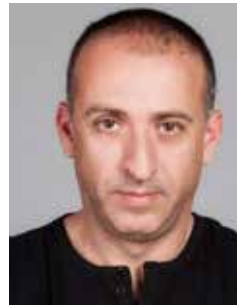
אודרו ליד וובר (מוסיקה)

נולד בלונדון ב-1948. את היצירה המוזיקלית הראשונה שלו, "סוויטה להצגת בובות", כתב בהיותו בן תשע. בזכות המלגות הרבות שהוענקו לו במהלך השנים, התקבל לביה"ס ווסמיניסטר בלונדון, לקולג' מגדאלן באוקספורד ולקולג' המלכותי למוזיקה. בהיותו בן 17, הכיר את טים רייס ויחדיו כתבו את המחזמר הראשון שלהם "The Like of Us", שנכשל כשרון חרוץ. המחזמר הבא שיצר, אופרת הרוק "יוסף וכתנת הפסים המשגעת", זכתה להצלחה רבה והובילה לכתיבתם של שני מחזות זמר נוספים: "ישו כוכב עליון" (1970) ו"אוויטה" (1976). במקביל, כתב וובר פסי קול לסרטים: ("Gumshoe" (1971), ו-"The Odessa File" (1973). בסוף שנות השבעים ובמהלך שנות השמונים הוסיף לכתוב מחזות זמר, ביניהם: "Tell me on a Sunday" (1979), "Cats" (1981) שנכתב על פי פואמות של טי.אס. אליוט, "Starlight Express" (1984), "Song and Dance" (1982) ו-"Requiem" (1985), שנכתב כמיסה בהשתתפות אשתו דאז, שרה ברייטמן, שהייתה גם כוכבת ההצלחה הגדולה ביותר של וובר בשנות השמונים "פנטום האופרה" (1986). בתחילת שנות התשעים זכה וובר בהכרת הממסד כאשר הוענק לו תואר אבירות מטעם המלכה. בשנת 1992, התבקש לכתוב את שיר הנושא לאולימפיאדת ברצלונה, "Amigos Para Siempre - Friends for Life". במהלך העשור התשיעי, כתב וובר מחזות זמר נוספים, ביניהם: "Sunset Boulevard" (1993) על פי סרטו של בילי ויילדר ו-"Whistle Down the Wind" (1997), המבוסס על הרומן של מרי היילי. בל. בשנים האחרונות הפיק תכניות ריאליטי בהן חיפש שחקנים ראשיים להפקות המחודשות של "יוסף וכתנת הפסים" ו"צלילי המוזיקה" ובין היתר, כתב מוזיקה למחזות הזמר: "The Beautiful Game" (2000), "The Woman in White" (2004), "Love Never Die" (2010) ו"הקוסם מארץ עוץ" (2011) יחד טים רייס. במהלך השנים זכה בפרס ה"אוסקר", בשבעה פרסי "טוני", ארבעה פרסי "גרמי", שבעה פרסי "אוליבייה", פרס "הגולדן גלוב" ופרס ע"ש המלחין ריצ'ארד רוג'רס.

משה קפטן (בימוי)

במאי הבית של תיאטרון הבימה. בוגר בהצטיינות של החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל-אביב. בין עבודותיו בתיאטרון: "נעצר בחצות", "שיער", "חיזור גורלי", "זרעים של שתיקה" "גברית הנאוה", "עובד בשביל שניים", "האמת", "פאנק רוק", "שם פרטי", "ונטל", "כנר על הגג", "בחורים טובים", "קומדיה של טעויות", "ארוחה עם אידיט", "אם יש גן עדן", "רעל ותחרה", "כתם לידה", "אוליבר", "צלילי המוזיקה", "הכבש הששה עשר", "בת הים הקטנה", "היפה והחיה", "סיפורי נרניה". זוכה פרס הבמאי ע"ש יוסף מילוא לשנת 2008 עבור בימוי ההצגה "כנר על הגג". זוכה פרס הבמאי לשנת 2006 ב"פרס הבמה לילדים ולנוער" עבור בימוי ההצגה "שומבצל". זוכה פרס ליוצר המצטיין ע"ש השחקן שמעון פינקל לשנת 2013 עבור בימוי "גברית הנאוה". מנהל אמנותי בתיאטרון המדיטק לילדים ולנוער בשנים 2010-2007 ומנהל אמנותי של פסטיבל ישראל בשנים 2011-2013. נשוי לשחקנית מיהה מעוז ואב למיקה ואדם.

אביחי חנם (כוריאוגרפיה)

בין עבודותיו: בת. הבימה: "גבירתי הנאווה". בת. הקאמרי: "שיער", "הם יורים גם בסוסים". כוראוגרף ראשי בתוכנית הטלוויזיה X פקטור. מעביר סדנאות ברחבי הארץ בסגנונות מחול שונים. לאחרונה זכה בפרס התיאטרון על הכוריאוגרפיה ל"גבירתי הנאווה" בתיאטרון הבימה.

יוסי בן נון (ניהול מוזיקלי)

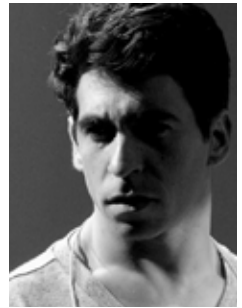
פסנתרן ומלחין. תואר ראשון מ"אקול נורמל סופרייר", פריז. תואר שני מ"מנהטן סקול אוף מיוזיק", ניו יורק. הופיע כסולן עם כל התזמורות הסימפוניות בארץ. הלחין וניהל מוסיקלית בכל התיאטראות בארץ. בין עבודותיו: בת. הבימה: "ירמה", "ההולכים בחושר", "בית ברנדה אלבה", "קופסה שחורה", "הנאהבים והנעימים", "חודש בכפר", "העז או מי זאת סילביה", "מלחמה", "אנה קארנינה", "כל החיים לפניו", "איוולף הקטן", "כמעט נורמלי", "גבירתי הנאווה", "אדיפוס - תיאור מקרה". ת. בית ליסין: "מתנקשים", "עשו עליך פעם סרט", "יומנים", "אלטלנה", "חשמלית ושמה תשוקה", "אוליבר טוויסט", "הדוד וניה", "פרינסס מרי 7", "מלאכת החיים", "סוסים על כביש גהה", "אז בפראג", "בית מרקחת שטרן בלום". ת. באר שבע: "כשאת אומרת לא", "קומדיה של טעויות", "השחף". ת. הקאמרי: "אשכבה", "נורה", "הבכיינים", "כטוב בעיניכם", "מעין הכבשים", "אמא קוראז", "המלט", "המפיקים", "גפן בלאדי", "החגיגה", "היה או לא היה", "כנר על הגג", "שמו הולך לפניו", "ג'וני הלך", "נטל", "גטו", "איחש פישר", "האריסטוקרטים", "קברט", "קזבלן", "רומן משפחתי". ת. חיפה: "מחיר הכבוד". ת. הסמטה: "השמשים". פסטיבל עכו: "פרומות". ת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "הברווזון המכוער". ת. המדיסק: "אזוז מוזו", "ציפור הנפש", "לרקוד עם אבא", "פרדיננד פדצור", "נחמן". זוכה קרן שרת במשך 12 שנים ברציפות. פרס אקו"ם להלחנה לתיאטרון, 1992. פרס מרגלית להלחנה לתיאטרון, 2000. פרס התיאטרון 2004 על "הנאהבים והנעימים". פרס מלחין השנה לילדים 2008 על "אזוז מוזו".

נמני פרידמן (עיצוב תפאורה)

מעצב תפאורה ותאורה בכל התיאטראות הרפרטואריים בארץ, וכן בתיאטרון המסחרי ובטלוויזיה. בוגר לימודי תואר ראשון ותואר שני (בהצטיינות) בעיצוב במה, בחוג לתיאטרון - אוניברסיטת תל אביב. השתלמות מקצועית ב: "Chelsea College of Art and Design- London". מלמד עיצוב במה ותאורה בחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. הקים מסלול עיצוב תפאורה במכללת שנקר ועומד בראשו. בין עבודותיו: עיצוב תפאורה ותאורה - בת. הבימה: "אכזר ורוחם", "לב טוב", "החולה הודי". האופרה הישראלית: "ירושלים", "חליל הקסם", "אליסה בארץ הפלאות". בת. הקאמרי: "האישה בשחור", "רוז", "הסלבריטאים", "חברים של חברים", "אח יקר". בת. בית ליסין: "מתנקשים", "פופקורן", "מלאכת החיים", "אנדה", "סרט צרפתי", "מקסי ואני", "בחורים טובים", "אחרון ימיה", "אז בפראג", "עובד בשביל שניים", "בית מרקחת שטרן-בלום", "שבטים". ת. החאן: "שיחות אחרי לוויה", "ביגדיה". בת. באר שבע: "מלכת היופי של לינאן", "לא על זמרים", "לטיפול יצאנו", "דלתות נפתחות", "חסיה הנערה מן הכפר", "חלום אחר". בת. חיפה: "לילה טוב אמא". בת. הספריה: "ארץ אחרת", "קברט", "גריז", "עקומים", "אאידה", "בית בובות", "הדה גאלר", "אוויטה", "רנט", "הבית שלנו" והצגות רבות במסגרת "בית צבי". עיצב תפאורה למחזות הזמר "היפה והחיה" (דיסני), "צלילי המוזיקה", "רנניה", "אוליבר", "זווז", "שרק", "Avenue Q", "בת הים הקטנה" (דיסני), "101 כלבים דלמטיים", "שלגיה והצייד", "פיטר פן", "המלך ואני". כמו כן, עיצב תפאורה ותאורה להצגות ילדים, למופעי בידור שונים ולתכניות רבות ומגוונות בטלוויזיה. בעל סטודיו לעיצוב חללים מסחריים ותערוכות. זוכה מילגת קרן אמריקה - ישראל (קרן שרת) ב-1996-1997-1998. זוכה מילגת B I Arts 2001 - British Council. זכה בפרס ע"ש יחיאל שמי לעיצוב במה לשנת 2004, נבחר הקרן למצוינות בתרבות icexcellence בתחום התיאטרון לשנת 2005.

ילנה קלרין (עיצוב תלבושות)

מעצבת תלבושות ומנהלת המתפרה של תיאטרון הבימה. בוגרת תואר שני באוניברסיטת תל אביב בעיצוב תפאורה ותלבושות. בין עבודותיה: בת. הבימה: "המאובן", "יום הולדת לג'ופה", "הנאהבים והנעימים", "נודניק", "אנה קרנינה", "המחלוקת", "שעה יפה ליוגה", "אוגוסט מחוז אוסייג", "איוולף הקטן", "הזוג המוזר", "לילה במאי", "מוריס שימל", "ארוחה עם אידיט", "כי בנו בחרת", "לא ביום ולא בלילה", "רעל ותחרה", "גבירתי הנאווה", "פאניקה". בת. גשר: "כולם רוצים להלווד", "וריאציות לתיאטרון ולתזמורת", "מיסטר ברינק", "גן הדובדבנים", "מינכהאוזן או כל האמת על השקר". בת. החאן: "אושר". בת. הקאמרי: "כובע הקש האיטלקי". בת. באר שבע: "בית הקפה", "איזבלה". בת. בית ליסין: "אני לא רפופרט". בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "הממלכה של קנסוקיי", "צבעים בחול", "יש לי ילד זיגוג". בת. המדיסק: "שמשון בר לשון", "פינוקיו". בשנים 1998-1995 קיבלה פרסים מטעם קרן התרבות "קרן שרת" ובשנת 1998 פרס יונסקו בפרויקט קבוצתי על עיצוב תפאורה למחזה "המלט" בתערוכה הבינלאומית PRAGUE QUADRENNIAL.

קרן גרנה (עיצוב תאורה)

בוגרת המגמה לעיצוב בחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. בין עבודותיה. בת. הבימה: "גבירת הנאווה", "רעל ותחרה", "ליזיסטרטה", "החולה ההודי", "ביקור הגברת הזקנה", "כתם לידה", "מוריס שימל", "בונדיניק", "הלהקה", "שלמה המלך ושלמי הסנדלר", "טייפ", "כתר בראש", "שמונה נשים", "טקסי", "אליס בארץ הפלאות", "צורה לאהבה", "החיים בשלוש גרסאות", "חברון", "הכלה וציד הפרפרים", "לוקאס הפחדן", "המוות ישב ליד". בת. הקאמרי: "שיער", "הפושעים החדשים", "נשוי במנוסה", "תעלת בלאומליר", "אלקטרה", "דג מוסר", "מקבת", "חברים של חברים", "דבר מצחיק קרה", "סיראנו", "הם יורים גם בסוסים". "בית ספר לנשים", "מכולת", "בעל למופת", "רומיאו ויוליה", "האריסטוקרטים", "איחש פישר", "לילה לא שקט", "לעוף מכאן", "הבדלה", "משפחה חמה", "אמדיאוס", "תרה", "אוי אלוהים", "הגיל הנכון לאהבה", "היה או לא היה", "רוזנרנץ וגילדנשטרן מתים", "זה הים הגדול", "מותו של סוכן", "יומן חוף בריטון", "באדנהיים", "האב", "שמנה", "לילה טוב אמא", "פלוטר", "צחוק של עכברוש", "המלט", "דמוקרטיה", "אנסמבל עיתים: כישוף". בת. חיפה: "אנשים קשים", "מי דואג לילד". "אנסמבל ת. הרצליה: "אהבה זועם"; בת. באר שבע: "פרח השכונות", "איזה יופי", "סוביניר", "בוגד", "איזלה", "תשלך", "ג'יפס", "הימים הכי טובים". בת. בית ליסין: "המקרה המוזר של הכלב", "עקר בית", "חתולה על גג פח לוהט", "אלה גרוסמן", "אז בפראג", "טרטיף", "לחנך את יריטה", "המוגבלים", "עובד בשביל שניים", "סוסים על כביש גהה", "מנדראגולה", "אהבה זה לא הכל", "הבנאליות של האהבה", "אקווס", "עלמה ורות", "מייק", "האגם המזוהב", "איש הגשם", "הדבר האמיתי". זוכת פרס התיאטרון הישראלי 2005 על עיצוב התאורה להצגה "המלט". זוכת פרס התיאטרון הישראלי 2014 על עיצוב התאורה להצגה "מקבת".

דוקי עצמון (הדרכה קולית)

מבכירת המדריכות הקוליות בתיאטרון הישראלי. מלמדת בבית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי". לימדה שנים רבות במכון למוזיקה "אורנים" של "סמינר הקיבוצים". בין עבודותיה: בת. הבימה: "גבירת הנאווה". בת. החאן: שירי לאה גולדברג, "משחק של אהבה ומזל", "האדרת". בת. הקאמרי: "כנר על הגג", "ניטל", "סוף טוב", "וויצק", "קברט", "שיער". בת. חיפה: "פלאטונוב", "אדיפוס", "וינה על הים", "הדה גאבלר" (הדרכת דיבור, שירה ועריכה מוסיקלית). בת. בית ליסין: "שיקאגו", "ברנשים וחתיות", "נערי ההיסטוריה", "מייק", "חלום של לילה בלב קייק", "משחק ילדים", "אביב מתעורר", "המלאך", "הקוסם מארץ עוץ" (בשיתוף ת. המדיטק), "אחים בדם"; בת. באר שבע: "קומפני", "סוביניר". בת. הספריה: "צ'רטי המתוקה", "גריז", "משטגעים מאהבה", "סיפור הפרברים", "איש חסיד היה", "הלהקה", "ערב שירי יוסי בנאי, ערב שירי ברודוו. בסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין: "המצעד", "שרול", "מופע האימים של רוקי". פסטיבל ישראל: "משורר בניו יורק", "מנגינות מוזרות", "ערב שירי חזי לסקלי למוסיקה של דורי פרנס.

אריק אינגדור (עריכת וידאו)

בוגר ביה"ס לסאונד של גרא. מנהל מחלקת הסאונד והווידיאו של תיאטרון הבימה. הלחין מוסיקה להצגות בת. הבימה: "תמונות מחיי נישואין", "אלינג", "משוגעת", "השחקן", "ארוחה עם אידיט", "מונוגמיה", "אם יש גן עדן". בת. הקאמרי: "נישואים גרעיניים". עיצב סאונד להפקות מוסיקליות, ביניהן: "מרי לו", "הברווזון", "ללכת עד הסוף", "39 המדרגות", "יוסף וכתונת הפסים המשגעת", "כמעט נורמלי", "איש חסיד היה". עריכת וידאו להצגות, ביניהן: "סיגל", "מסילה לדמשק", "רור שלישי", "נעצר בחצות". עריכה מוסיקלית: "נעצר בחצות", "משפחה עליזה".

שירי מימון (אווה פרון)

זמרת ושחקנית. בוגרת להקת חיל האוויר. החלה את דרכה בעונה הראשונה של תכנית הטלוויזיה "כוכב נולד" (2003), בה זכתה במקום השני. שנתיים לאחר מכן יצא אלבום הבכורה שלה, "שירי מימון", שהגיע למעמד אלבום זהב. באותה שנה ייצגה את ישראל באירוויזיון 2005 עם השיר "השקט שנשאר", שהגיע למקום הרביעי וזכתה בתארים "אשת השנה במוזיקה" ו"זמרת השנה". "השקט שנשאר", נבחר כשיר השנה במצעדים השנתיים. בשנת 2008 יצא אלבומה השני, "רגע לפני ש...". בשנה זו התמודדה לתואר "Favorite Act" בטקס EMA האירופי של ערוץ MTV. בשנת 2010 העלתה מימון מופע משותף עם הזמר שמעון בוסקילה. המופע שכלל את מיטב שיריהם, הוצג למעלה מ- 300 פעם ברחבי הארץ. אלבום המופע, הגיע למעמד פלטינה. בשנת 2012, יצא אלבומה השלישי, "שלג בשרב". בין תפקידיה: בת. הבימה: "הלהקה" (נועה). בת. הפרטי: "מאמא מיה", פסטיגל (2006, 2008, 2012), "אלאדין", בטלוויזיה: "אקזיט". משנת 2013 משמשת שופטת בתכנית "אקס פקטור ישראל". בין להיטיה: "השקט שנשאר", "שלג בערב", "לאן שלא תלכי", "כשהלכת", "חלק ממך", "עד שתבין אותי", "תאהבי קצת את עצמך", "יותר טוב לסלוח", "כמה פעמים", "אהבה קטנה", בימים אלה עובדת על אלבום חדש, ממנו שוחררו כבר הלהיטים "זכוכיות" ו"אוויר", ואשר צפוי לצאת לקראת סוף שנת 2015.

ן (חליל) דוקר (צ'ה גוארה)

יליד 1984 ארה"ב. למד ב- Neighborhood plays house/N.Y. יליד (דיהון), Larry Moss.workshops בין תפקידי: בת. הבימה: "השבועה" (דיהון), "המאהב" (גבריאלי), "נעצר בחצות" (האנס ליטן). במשכן לאמנויות הבמה: "צלילי המוסיקה" (רולף). בטלוויזיה: "תא גורדין" (אייל גורדין), "מסכים 2" (נמרוד), "דני הוליווד" (דני, 2 עונות), "השיר שלנו" (זוהר, 4 עונות). בקולנוע: "כלבת" (מייק), "עיניים פקוחות" (עזרי). השתתף בתחרות 'מצלמת הזהב' בפסטיבל קאן 2009. "חסר מנוחה" (צח עמר). הסרט זכה בפרס איגוד בתי הקולנוע הגרמניים בפסטיבל ברלין 2008. ב-2007 הוציא את אלבום הבכורה שלו "שוויים" עם עילי בוטנר. היה מועמד לפרס השחקן הטוב ביותר עבור תפקידו בהצגה "השבועה".

אקי אבני (חואן פרון)

נולד, גדל והתחנך ברחובות, משחק מגיל 12. סיים בהצטיינות את הסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין והשתלם במשחק אצל איבונה צ'אבאק וברנארד הילר בארה"ב. לאחר לימודיו הצטרף לקבוצת התיאטרון של רינה ירושלמי והופיע עמה בתיאטרון השייקספירי המלכותי בלונדון עם "רומיאו ויוליה". בין תפקידיו בתיאטרון: "חיזור גורלי", "קברט", "בעל למופת", "פרוסט ניקסון", "לילה לא שקט", "מתנקשים", "סיפור הפרברים", "המפקח". בקולנוע: "מלח הארץ", "הבולשת חוקרת", "השיבה מהודו", "ההסדר", "ברקיע החמישי", "האור השחור". השתתף בסדרות: "חטופים", "טירונות", "דום לב", "המכון", "אולי הפעם", "חסמב"ה", "יומני החופש הגדול".

שיחק בסדרות ובסרטים אמריקאים רבים, ביניהם: "The Devided", "24", "Huff", "My Mums New Boy Friend", "Standoff", "Djihad", "The Unit", "Jag", "Free Zone".

הנחה תכניות טלוויזיה רבות, שעשועונים, תכניות בוקר וספיישלים. בימים האלה מועלית סדרה חדשה בהשתתפותו, "המדרשה" (רשת), ערוץ 2) והסרט האמריקאי "Damascus Cover" לצד ג'ון הארט וג'ונתן רייס מאייס. זוכה פרס "אופיר" לשחקן הטוב ביותר על תפקיד מנחם בסרט "ההסדר". זוכה פרס "מסך הזהב" שלוש פעמים ברציפות על תפקידו כעידו המ"פ בסדרה "טירונות". אקי נשוי ואב לשניים, ומדייש את ההצגה לסבו המנוח, השחקן יעקב בן ארויה, שפתח לו את השערים לעולמו הקסום של "השחקן".

רויטל זלצמן (פילגש פרון)

בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי" 2007. זוכת מלגות קרן שרת (2004-2005) ולולה שנצר (2006-2007). בין תפקידיה: בת. הספרייה: "שיער", "גריז", "מיקה שלי", "קופה קבנה", "CATS", "מקס בארץ האגדות", "ערב שירי אהוד מנור, ערב שירי מתי כספי. בת. בית ליסין: "ברודווי פנינת פרישמון", "חלום של לילה בלב קיץ", "אביב מתעורר", "משחק ילדים", "הקוסם מארץ עוץ", "מנדרגולה", "אחים בדם", "משאלה אחת מימיה". בתיאטרון הפרטי: "אבניו קיו" (בשיתוף ת. בית ליסין). בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "טובים השניים". בת. הארצי: "פינוקיו", "הכבש השישה עשר". דיבבה בסרטים ובסדרות: "בולט", "מפלצת בפידי", "שומרי האגדות", "לעוף על הזמן", "מכושפת", "דיגימון", "הרפתקאות הפיראטים". בטלוויזיה: "גריז" (רשת", ערוץ 2).

רפי ויינשטוק (אוגוסטין מגאלי)

שרת בלהקת פיקוד הצפון (1988-1985). בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי". 1990. החל את דרכו בתיאטרון כנער בהצגות "הניצול", "גטו", "מלחמת טרויה לא תהיה" ועוד (ת. חיפה). בין תפקידיו בארץ: בת. הבימה: "גבירתי הגאווה" (קולונל פיקרינג). בת. באר שבע: "מהומה רבה על לא דבר", "מפיסטו", "כטוב בעיניכם" (אורלנדו), "כולם היו בני" (כריס). בת. הקאמרי: "הסוחר מוונציה" (באסאניו), "תמוול שלשום" (יאחזק קומור), "דבר מצחיק קרה" (מילס), "מסע ניסים ונפלאות" (המספר), "שירת הקאמרי". בת. בית ליסין: "אהבה ממבט שלישי". מוסיקה קאמרית בגליל: "מעשה בחייל" (חייל), "אלזה" (זוכה פרס האקדמיה למוסיקה בירושלים על ביצוע מצטיין, 1990). בת. המסחרי: "גריז" (קינקו), "סיבוב מסוכן" (רוברט), "צלילי המוזיקה" (קפטן פון טראפ). הופיע במחזות זמר רבים בחו"ל, ביניהם: בת. העירוני של קלאגנפורט, אוסטריה: "ישו כוכב עליון" (ישו), מופע הקולנוע של רוקי (פראנק נ פרוטר). האופרה של פראג: המחזמר "דוריאן גריי" (דוריאן). בת. העירוני של אאכן, גרמניה: "BLOOD RED ROSES" (עפ"י אופרה בגרוש"). על תפקיד קאזינו בוס במחזמר "GAMBLER", היה מועמד לשחקן זמר השנה בתיאטרון הגרמני 1996-8. כמו כן, העלה מופעי יחיד, השתתף בתכניות טלוויזיה והופיע בקונצרטים עם להקות שונות בגרמניה ואוסטריה והציג תערוכות מצוירו. בטלוויזיה: "סטרייט ולעניין" (רוני), "קשר משפחתי", "אדלה", "אולפן לילה", "טיפול נמרץ", "ניו יורק", "הרוזן". בקולנוע: "המומיה", "אנדרגראונד".

גונאל אדרי

בוגר בית הספר לאומנויות הבמה, "Circle in The Square", 2010 בברודוויי, ניו יורק. בתקופת שהותו בארצות הברית השתתף במחזות זמר והצגות תיאטרון, ביניהם: "הלילה השנים עשר" (סר טובי), "השעון האמריקאי" (ג'ייק), "דה וויילד פארטי" (אוסקר), "דוד" (שאל), "כנר על הגג". הופיע בין היתר על במת לינקולן סנטר ובתיאטראות אופ' ברודוויי. בארץ השתתף במחזמר "רומיאו ויוליה" (קאפולט), הנחה ושר בטקסים ובמופעים רבים, ביניהם: טקס פרס ישראל, טקס המכבייה, אירוויזיון 2015. זכה במקום השני בתחרות "פסטיבל השירים של ישראל".

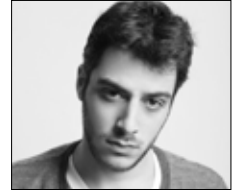
תמר אילנאי

שחקנית ורקדנית. בין תפקידיה: בת הבימה: "גבירתי הנאוה". בת הפרטי: "לרקוד אל החלום", "שוב של הג'יני", "זורו", "אנה ומלך סיאם", "קסמים בשחקים", "מופע האילוזיות של חזי דין", "האלופה". הופיעה כרקדנית בהפקות שונות ביניהן: "אקס פקטור ישראל", "the voice", "תפוס ת'פסטיגל", "שיר נולד". רקדה לצד הזמרים שלומי שבת, עומר אדם, משה פרץ, שרית חדד ואחרים.

דני אלד

בוגר בית הספר הגבוה לאומנויות הבמה "בית צבי", 2015. בין תפקידיו במסגרת הלימודים: "חנות החיות" (נפוליאון), "קרומ" (קרומ), "מיקה שלי" (ארי), "קומדיה של טעויות (אנטיפולוס מסרקוז). במהלך לימודיו זכה במלגות שונות.

ישראל ארנסט

בוגר בית הספר הגבוה לאומנויות הבמה "בית צבי", 1998. בין תפקידיו: בת הבימה: "הנאהבים והנעימים". ת. הקאמרי: "קברט" (בובי), "המפיקים". ת. בית ליסין: "שיקגו" (מרי סנשיין). משכן האופרה: "עלובי החיים" (מריוס), "גבירתי הנאוה" (פרדי). בת. הספריה: "אחים בדם" (אדי), "שורת המקלה" (קוסטה), "תחת שמי פריז", "על גג העולם". בת. המסחרי: "האריה המכשפה וארון הבגדים" (טומוס), "שלגיה" (הראי), "הללויה ברודוויי 50- לישראל" (מסע הופעות בגרמניה), "פנטזיה", "מותק של פסטיבל 2", "השירים המשחקים", "רינת בארץ השירים", "60 שנה ושיר", "שמש אחרת", "אבבא קאפלה". ת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "מלך היער" נשיקה בכיס".

ברק ביטון

זמר ויוצר. שירת בלהקה צבאית. בוגר בית הספר הגבוה למחול "בת דור", באר שבע. בין תפקידיו: בת הבימה: "גבירתי הנאוה". באופרה הישראלית: "לה בוחם", "נשף המסכות". בטלוויזיה: "The Voice 1". הופיע בקהילות יהודיות ברחבי העולם ובמסגרת הרכב עצמאי המבצע מוזיקה מקורית שנכתבה על ידו.

מתן בן-שימח

שחקן, רקדן וכוריאוגרף. תלמיד בבית הספר הגבוה לאומנויות הבמה "בית צבי", 2015. סיים בהצטיינות מסלול רפרטואר בלהקת המחול "בת שבע". בין תפקידיו: בת. הפרטי: פסטיבל 2014, "נסין מצרים". מופיע כרקדן בפרויקטים ובתחרויות רבות בארץ ובחול.

אניתו בר-דוד

בוגר בית הספר הגבוה לאומנויות הבמה "בית צבי", 2013. זוכה פרס ע"ש צבי קליר על הצטיינות במהלך שלוש שנות לימודיו. בין תפקידיו: בת. הספריה: "עלובי החיים", "מצחקונת". בת. הבימה: "גבירתי הנאוה". בבארבי: "מאמי-אופרת רוק". בת. תמונע: "לך לך מארצך", בפסטיבל סמול במה: "תפוחים אדומים מבריקים" (פרס שחקן מצטיין). פסטיבל עכו 2014: "קרקירה".

ליהן יוגור

בוגרת "בית צבי". בין תפקידיה: בת. הספרייה: "אביב מתעורר" (ונדלה), "עלובי החיים" (קוזט) "מחלת נעורים" (לוסי). בת. הבימה: "גבירתי הנאוה". בת. בית ליסין: "הפרדס". פסטיבל חיפה הבינלאומי: "אופרטה לילדים". בת. ארצי לנוער: "הילד הזה הוא אני". בת. הקיבוץ בשיתוף "גושן": "פרח נתתי לנורית". בלהקת המחול של נועה דר: "החלום הוא צייר גדול".

שיר זלינגר

בוגרת בית הספר הגבוה לאומנויות הבמה "בית צבי", 2012. במהלך לימודיה הופיעה ב"שיקאגו" (מאמא מורטון), "עלובי החיים" (מאדאם טנארדייה), "פרפרים הם חופשיים" (גב' בייקר), "טומי תם" (המלכה הרעה), "מקווה" (מיקי). בין תפקידיה: בת. גשר: המחזמר הצרפתי "רומיאו ויוליה" (האומנת של יוליה). בת. הפרטי: "צלילי המוזיקה" (האחות מרגריטה). בחג המחזמר: "חלום קוסטה ריקה" (גרציה). בפסטיבל פותחים במה: "חלומות במזוודה". מנהלת מוזיקלית, זמרת ושחקנית במופע "Little black dress" של תיאטרון "English on stage".

שמעון חאבא

בוגר הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין, 2012. בתקופת לימודיו זכה במלגת הצטיינות ובתחרויות שירה. בשנת 2012 הוענק לו פרס השחקן המבטיח במסגרת פסטיבל עתיד התיאטרון לבתי ספר למשחק ברחבי הארץ. בין תפקידיה: "דונה פלור נשואה לשניים" (במסגרת פסטיבל תיאטרון של מדינות דרום אמריקה – FITUB בברזיל). בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "מלך סיאם", "פסטיבל החיות", "מנהיג נולד". בצוותא: "שרוליק" – אופרת רוק. בת. הארצי לנוער: "וגר זאב עם כבש". בת. הנפש: "מלך ההר". בת. המדיטק: "מומו".

מוטי חובה

בוגר בית הספר הגבוה לאומנויות הבמה "בית צבי" 2014. בין תפקידיה: בת. הספרייה: "מקס בארץ האגדות" (סימבה). בת. תמונע: "סלים סלים". בטלוויזיה: "אחת אפס אפס". "החיים זה לא הכל", "הקלמרים". במהלך לימודיו זכה במלגות הצטיינות שונות.

תומר יפרח

רקדן, מורה, כוריאוגרף ומנהל אמנותי. אמן תנועה ותיפוף בקבוצת "טררם". בין עבודותיו כרקדן וככוריאוגרף: מופע הקצב "סינדרום ירושלים". טקס נעילת המכבייה, טקס הדלקת המשואות בהר הרצל. בין תפקידיה בתיאטרון: בת. הבימה: "גבירתי הנאוה". טררם קידס: "כוח המשאלות", "מצילים את החצר". בת. השעה: שחקן יוצר ב"מחול מתוצרת הארץ". בטלוויזיה: פיניליסט בתכנית "נולד לרקוד – מלחמת העולמות".

זרון ישוסקי

למד בבית הספר הגבוה למשחק "בית צבי", בבית הספר למשחק בקולנוע וטלוויזיה "אימפרו" ופיתוח קול אצל פרופסור חנה הכהן. בין תפקידיה: בת. הבימה: "יוסף וכתונת הפסים", "גבירתי הנאוה". בת. הקאמרי: "אמדאוס", "כנר על הגג", "המלט", "סוף טוב", "גטו", "סלאח שבת", "הם יורים גם בסוסים", "דבר מצחיק קרה". בת. גושן: "מתחיל בבום נגמר בטרראח", "חלום יעקב", "נעל הזכוכית", "נובע קסמים", "הענק וגנו", "מחול הגחליליות", "הזמיר וקיסר סין", "מעשה בשלושה אגוזים", "הברווזן המכוער". בת. הקיבוץ: "פרח נתתי לנורית", "שבלול". בת. הפרטי: "רומיאו ויוליה", "שירה וחקיני בציבור". בטלוויזיה: "כוח שש-בש", "כאן גרים בכיף".

לירון כהן

רקדנית מורה וכוראוגרפית. בוגרת בית הספר למחול "בת-דור", תל אביב (2002) והאקדמיה למחול "SIBA", אוסטריה (2007). רקדה בלהקות "אלומיניום" ו"ענבל". עבדה עם כוריאוגרפים בארץ ובעולם. בין תפקידיה: המחזמר הבינלאומי "זורו" (הוצג בשנחאי בהשתתפות צוות שחקנים בינלאומי). בת. הבימה: המחזמר "יוסף וכתונת הפסים המשגעת". הופיעה בפרויקטים ובהצגות לילדים בת. אורנה פורת לילדים ולנוער, בת. הארצי לנוער ובעמותה לקידום תאטרון השעה.

מאור לי

בוגר בית הספר לאומנויות הבמה "AMDA" בלוס אנג'לס American musical dramatic academy. בין תפקידיו בחו"ל: "מרי פופינס (CMT tour)", "קברט" (Amda/CMT), "מפצח האגוזים" (Amda), "הקמצן" (Amda). בת. הבימה: "גבירתי הנאוה". השתתף בהפקות, בטקסים ומופעים שונים, ביניהם: טקס הדלקת המשואות בהר הרצל, טקס המכבייה, הפסטיגל. רקדן בלהקת המחול "LACDC".

רוס מוגרלי

נולד ברידג'ווד, ניו-ג'רזי. למד מחול וכוריאוגרפיה באוניברסיטת פלורידה (UF). סיים את הכשרתו במחול במסלול להכשרת רקדנים ב"מרכז בכורי העתים". בארצות הברית הופיע עבור הכוריאוגרפים אן-ליב יאנג, מרק היים ושיחק בקבוצת התאטרון "פלורידה פליירס". עבד עם הכוריאוגרפים ניב שיינפלד, אורן לאור וסער מגל.

ניל משען

בוגר בית הספר הגבוה לאומנויות הבמה "בית צבי", 2015. במסגרת לימודיו השתתף בין היתר בהצגות: "חוות החיות", "קרום", "קומדיה של טעויות", "רוקדים בלונאסה".

הירית פרג'ון

בוגרת בית הספר הגבוה לאומנויות הבמה "בית צבי", 2014. בין תפקידיה: ת. הספרייה: "אחים בדם" (גברת ג'ונסטון), "גריז" (ריזו), "מקס בארץ האגדות". בית אריאלה: "קברט".

תות מולאור

בוגרת הקולג' לאומנויות הבמה "Laine Theatre Arts" בלונדון, וזכת פרס המצטיינים. משמשת כדאנס קפטן בהפקות שונות. בין תפקידיה: בת. הבימה: "גבירתי הנאוה". בת. הפרטי: "סינדרלה", "בת הים הקטנה" (Disney), "שרק" (DreamWorks), "הנסיך המאושר", "שובו של הג'יני", "זורו", "פסטיבל שירי ילדים 2008". הופיעה בהרכב הרקדנים של הלהקה TYF. בטלוויזיה: "נולד לרקוד 3". יצרה כוריאוגרפיות עבור תכניות הטלוויזיה "ארץ נהדרת" ו"רוקדים עם כוכבים". כמו כן, יצרה כוריאוגרפיה לאנסמבל "ציפורלה".

מיטל נוטיק

בוגרת בית הספר הגבוה לאומנויות הבמה "בית צבי", 2015. בין תפקידיה: בת. הספרייה: "מיקה שלי" (מיקה), "עושה הנפלאות" (הלן קלר), "לילות לבנים" (נסטנקה). בת. בית ליסין: "פינוקיו".

דוריס נמי

שרתה כסולנית תזמורת צה"ל. בוגרת בית הספר הגבוה לאומנויות הבמה "בית צבי", 2001. הופיעה בהרכב הא-קפלה הבינלאומי "VOCA PEOPLE", בארץ ובחו"ל. בין תפקידיה: בת. הבימה: "גבירתי הנאוה" (ליידי בוקסינגטון). בת. הפרטי: "צ'ייקובסקי לילדים" (עם תזמורת סימפונט רעננה), "הגיגה בסנוקר" (ריקי המלצרית), "פיטר פן" (טייגר לילי). בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "הקסם של אורנה" (ללי, תותי). בת. השעה: "הדייג ודג הזהב" (הדג). משתתפת בערבי השירה: "הלהקה חוזרת", "אם נדע לאהוב" ו"הצ'זבטרון".

מריאנה סינצ'וק

רקדנית ומורה למחול. בוגרת ביה"ס למחול בת-דור, תל אביב. רקדה באקדמיה הבינלאומית לבלט קלאסי "SIBA", אוסטריה. הוכשרה במסלול להכשרת רקדנים בהנהלת נעמי פרלוב ואופיר דגן. רקדה בלהקת המחול בת-דור ובלהקתו של הכוראוגרף פיטר מקוי, גרמניה. בין תפקידיה: בת. הקאמרי: "קברט". באופרה הישראלית: "נשף המסכות", "סיפורי הופמן", "לה רונדינה". בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "הלב של שירז".

שחר פרץ

בוגר בית הספר הגבוה לאומנויות הבמה "בית צבי", 2008. בין תפקידיו: בת. הבימה: "מרי לוו" (מתי), "בראבו - שרים 90", "הקומקום והמטאטא", מחווה לתרנגולים. בת. הקאמרי: "האריסטוקרטים". בת. הספריה: "החשבון" (טום), "נרניה" (פיטר), "פיפן" (פיפן), "שיער" (ברגר), "קורוס ליון" (מייק), "מקס בארץ האגדות" (ברט). בת. הסימטה: "גאוה ודעה קדומה", "אבסורד.com". בת. הפרטי: "צלילי המוזיקה" (רולף), "בוגרשוב 34" (רובי).

שיר קאופמן

בוגרת בית הספר הגבוה לאומנויות הבמה "בית צבי", 2015. שרתה בלהקה הצבאית של אט"ל. במסגרת לימודיה השתתפה בהצגות: "מיקה שלי" (נועה), ערב שאנסונים, חוות החיות, ערב שירי ברודוויי.

נור קליין

בוגרת להקת חיל האוויר. בשלוש השנים האחרונות הופיעה בהרכב הא-קפלה הבינלאומי "VOCA PEOPLE", בארץ ובחו"ל. בין תפקידיה: בת. הבימה: "גבירתי הנאוה". בת. כברי: "נמר חברבורות" (שושנה), "אמא תראי אותי". השתתפה כסולנית וביסבוקסרית באירועים בארץ ובעולם.

אלה רוזנצוויג

בוגרת בית הספר הגבוה לאומנויות הבמה "בית צבי", 2010. זוכת מלגת הצטיינות בית הספר. בוגרת הסדנא למחול מטה אשר (להקת המחול הקיבוצית). בין תפקידיה: בת. הבימה: "גבירתי הנאוה". בת. הספריה: "קברט", "תזמורת על תנאי". בת. תל אביב: "הבט אחורה בזעם". בת. המדיטק: "דור רה מו". בת. הקיבוץ: "החתול במגפיים". בת. הפרטי: "שרק המחזמר" בטלוויזיה: "תא גורדין" (yes), "להיות איתה" (קשת), "הרודן" (רשת fx האמריקאית).

חתן שביט

שרת בתזמורת צה"ל. בוגר הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין, 2014. בין תפקידיו: בת. גשר: "רודף העפיפונים" (אמיר). בת. הפרטי: חני הפקות: "אני לא גנב" (בשיתוף יורם לוינשטיין). ת. מופע: "פיטר פן" (פיטר פן). זוכה פרס השחקן המצטיין לנוער בפסטיבל "סתיו תיאטרוני בחסות תיאטרון הקאמרי (2007). זוכה פרס "קרן שרת" 2013.

ג'וליה שחר - אקופיאן

רקדנית וכוראוגרפית בסצינת הסלסה וההיפ הופ בארץ ובעולם. משנת 2011 רקדנית בלהקת "שקטק". בשנת 2009 הקימה את בית הספר לריקודי רחוב "julls street dance studio". מייצגת את ישראל בקונגרסים ותחרויות ומעבירה כיתות אומן וסדנאות ברחבי העולם.

קארין שיפריין

זמרת מצו סופרן. בוגרת תואר B.M בהצטיינות יתרה מהאקדמיה למוסיקה באוניברסיטת תל אביב. זכתה בתחרויות בינלאומיות לשירה ביניהן: התחרות היוקרתית "בלבדר" (וינה) ותחרות "מונטרט קבייה" (ספרד). מופיעה על במות האופרה, התיאטרון והקונצרטים בארץ ובחו"ל. בין הופעותיה: התזמורת הפילהרמונית הישראלית: "נישואי פיגארו", הסימפוניה התשיעית של בטהובן. הופיעה ברסיטלים באנגליה, אוסטרליה, ניו זילנד ואוסטריה. בין תפקידיה: באופרה הישראלית: "חליל הקסם" (הגבירה השנייה), "הילד חולם" (האישה המנחמת). בת. הבימה: "כי בנו בחרת", "גבירתי הנאוה". מופיעה בקביעות ב"אנסמבל לאופרה פרינג" של תל אביב, ובקבוצת "אופרה קאמרה". מובילה את ההרכב "DIVA DE LAI".

מועצת הנאמנים של התיאטרון | יו"ר: אדריאן הרשקוביץ פרופ' מירה זכאי, יוכי דביר, דוד סיני, עמירה דותן דירקטוריון הבימה | יו"ר: נורית דאבוש אסתי אפלבאום פולני, אמנון דיק, בן עמי עינב, יוסי שחק, דורלי אלמגור מנכ"ל: אודליה פרידמן | מנהל אמותי: אילן רונן | סמנכ"ל: בני צרפתי

במאי בית וחבר הנהלה אמותית: חנן שניר, משה קפטן
 מנהלת מחלקה אמותית ומלקחת: רות טון-מנדלסון
 מנהל כספים: יגאל ספיבק
 דוברות ויחסי ציבור: ריאל שמיר בלאט
 מנהלת פיתוח עסקי וגיוס משאבים: יונית וייס

שחקני התיאטרון:

אקי אבני, אורי אברהמי, אלינור אהרון, נירית אהרוני-שוויצר, עודד אהרליך, ג'סיקה אוזן, טלי אורן, תמר אלנאי, דורון אורן, אושרת אינגרדט, גורג'י אסקנדר, אניטל אלבחר, נצר אלוני, אביב אלוש, גילה אלמגור, אהרון אלמגור, רונית אפל, נעמה ארמון, דפנה ארמון, אורי בנאי, אורי בדר, עמוס בוארון, רותם בלוטניק, ריקי בליך, עירית בנדק, שמיל בן-ארי, טליה בן-מזי"א, שמחה ברביביר, שלומי ברטוב, עידו ברטל, שריידי גבארין, דוית גביש, מרים גבריאלי, רינת גולדמן, שוש גורן, גלית גיאת, לאה גלפשטיין, אשוח גספריאן, אלינור גרשון, תומר דהן, גבי אוהד-דוד, יעננה דודינה, יואב דוטן, נתן דטנר, רן דנקר, אורי הוכמן, רוברט הניג, דור הרר, אמנון וולף, דניאל ורטהיים, יגאל זורארי, ניר זליחובסקי, אורן חבט, ענת חדיד, יסיי חזמה-פריצקר, ענת טוביה, דנה ידיל, לירון יואלי, ריזה ישראלי, איציק כהן, יעקב כהן, שמואל כהן, שמעון כהן, שני כהן, מיכאל כורש, לירן כספי, אדם נעמה נחום, אורית נחמיאס, דוריס נמני, דניאל סבג, שרף סגל, עמי סמולרצ'יק, גאסן עבאס, נורמן עיסא, דורון עמית, רוברטו פולק, רובי פורת-שוכל, אסנת פישמן, מיקי פלג, אלינור פלסקוב, גיל פרנק, בני קדרון, אבי קושניר, יותם קושניר, דבורה קידר, רותם קינן, טל קלעי, ליא קניג, טטיאנה קנליס-אוליר, גיל קפטן, רועי קוקון, אלכס קרול, נתן רביץ, ארז רגב, איילת רובינסון, אורנה רוטברג, שחר רז, דור ריבי, דב ריזר, פולי רשף, יגאל שדה, נגה שחר, ניר שיבר, קארין שיפרין, אייל שכטר, הילה שלו, יובל שלומוביץ, תומר שרון, גלי תגר, יפה תוסיה-כהן

השחקנים הוותיקים:

יהודה אפרוני, ישראל בידרמן, שלמה בר שביט, חרף ברין, מרים זוהר, שמואל עצמון, פנינה פרח, דליה פרידלנד, אהרן קובנינסקה, אלכס פלג

מנהלה:

מנהלת לשכת מנכ"ל: עינת שחם-יעקבי
 מנהלת כוח-אדם: שוש בן-דוד
 פקידת כוח-אדם: שני חן

אחזקה:

מנהל הבית: חיים אמויאל
 חשמלאי הבית: סלומון עובדיה
 מרכיזה: טלי דובינסקי, רחית כהן, יעלה סגל
 מנהל רכש וסדרנים: יניב איתן
 ס. מנהל מחלקת סדרנים: עמית אופנר, יוסי דיל
 סדרן אחראי: נתי חכים, בועז וולנשטיין
 מעיין גורדון, מיכל רוזמן, קרן שני, טל ייגר, אסי אלגריסי, מיכל רוזנפלד
 עוזרת חשב: נגה חן
 אחראית מחלקת כספים: אורית מושקוביץ
 מח' כספים: יפה אסרף, תקוה גחפי, קרן קוריקוס

הנהלת חשבונות:

מנהלת חשבונות ראשית: שרה שדה
 מנהלת מדור שכר: אסתי גולדשטיין

מחלקת שיווק:

מנהל שיווק: יגאל הרטל
 מנהלת מכירות הבית: חתונה קיפניס
 עוזרת למנהל מחלקת שיווק: ענת נתן
 מנהלת מחלקה חינוכית: ניצה שכנר
 מנהל מחלקת שיווק מגזר עסקי: איתן אדר

שיווק פרויקטים ומכירה לקבוצות:

עינת גלעד, שיר סיני, ירדן רבינוביץ, שלומית חן
 מנהל מחלקת שירות לקוחות-מנויים: אילן וולשטיין

מנהלות משמרת: שני לוי, יפעת פרג' חסן

קופאים: שירלי כהן, רונית פרידמן

מחלקת הפקות:

מנהלת מחלקת הפקות: רויטל שקורי
 מנהלי הצגות: מיכל אייזיק, אבי גז, אשירית טרבלסי, דנה כץ-נעמן, חגית נמרודי, קארין סיגל, נועה ענתות, יעל פורת, דנה פלסר, דקלה פרבר, כנרת צור, דבורי ריס, עדו שנון

מחלקות הבמה:

מנהל מחלקות הבמה: מאיר אלון
 מנהל ייצור: איתן סיביליה
 עוזר למנהל מח' במה: אורן חדידה
 מחלקת במה: שמואל בושארי, גידי בלילתי, יוסי ברכה, משה דוד, טל זוהר, יצחק חיים, ניקי לוי, דוד מלכה, דרור מנדלסון, גיא פיילר, יוסי דבח, קונסטנטין מרקובאנו, מיכאל רוקובסקי, יוסף שרייבר, סלימאן שתאת
 נגר: חני סלם
 מחלקת תאורה: יורק אוחושר, ראובן יצחק, ליאור לוי, אבי פקלר, רונן צור, יוסי רווח, שלומי שטרית, חזי שלמה
 עוזר למנהל מחלקת תאורה: איתן ממיה
 מנהל מחלקת קול וידאו: אריק אביגדור
 סגן מנהל: ליאוניד פרל
 תפעול קול: לאון פרל, אוהד רוסנו, אסאה דולגוב, מרון דוידיאן, שי רז, דני זודקוביץ, דפנה ביאליטסקו, יהונדב גילת, גדי יער, רומן סורקין, טליק אדיר
 מנהלת מחלקת ייצור אבזרים:
 טלי זלגמן-שטוקמר
 מחלקת אבזרים: ויטלי רוזנפט
 מעצבת ומנהלת מחלקת פיאות: אסנת שגיא
 פיאניות: עירית אבידן, אווה אוסנה, ליאת אמיר, עינב וינשטיין-קרן, נדיה סמורגון, קוסטי צ'אבנה, לירן שם טוב
 מנהלת מתפרה: לנה קלרין
 תפירה: ואדים לוי, לודמילה קוזלוב
 מנהלת תפעול אבזרים ותלבושות: מינה בן לולו
 מחלקת תפעול אבזרים ותלבושות:
 עופרה אדרי, נועה אתגר, אלה בקר, נועה בקר, אושרית טרבלסי, אפרת כהן, הילה כהן, וילה לוי, רונית מאק, ג'טה מילר, לירון מינגוץ, אביטל פלג, אברהם פפן, רחל צמח, מיכל רואף, לינה שניר

אחראי ארכיון: רמי סמו

ארכיון הבימה פתוח לקהל

א' 10:00-12:00

ג' 10:00-14:00

ה' 14:00-18:00

טלפון: 03-5266720

מייל: archive@habima.org.il

להצגת "אוויטה"

מנהלים טכניים: אורן חדידה, מיכאל רוקובסקי | סגן מנהל במה: נועם ויסמן
 תפעול במה: יוסי ברכה, שקד עמית, סלימאן שתאת | תפעול תאורה: איתן מימיה | יוסי רווח
 תפעול סאונד: דפנה ביאליטסקו, שלומי גילר / לאוניד פרל, רפאל שפירוביץ', יהונדב גילת
 תפעול צוגים: אבי פקלר | מלבישות: עופרה אדרי, אינה אבגוסטביירס, נועה אתגר, טניה בגנוב, בר בן אהרון,
 נועה בקר / אלכס הוכמן, אידיה וייגר, אורטל כהן, אורי לפיד, רונית מאק, ג'טה מילר, רייצ'ל צמח | תפעול אביזרים:
 פופ אברהם, לינה שניר / אלה בקר, ויטלי ריזנפט | תפעול פולו: איתי גבריאלי אורן, קטיה אקרמן, רוני ברזילי,
 עידן עזרן | תפעול פאות: אווה אוסנה, כרמל דוד-ליבוביץ', עינב וינשטוק, עירית חורין-אבידן, נאטשה פרוב

טלפון: 03-5266666, פקס: 03-5266777, קופה: 03-6295555, אתר אינטרנט: www.habima.org.il

מודעות: מוליס אהרן – 03-5161187 | הבימה, המערכת והמו"ל אינם אחראים על תוכן המודעות ועל סגנון, האחריות על המפרסמים בלבד. ט.ט.ח.

לנשים שולביות שחיות נוחות

- קניון אילון (ר"ג) 03-6164104
- קניון הדר (י-ם) 02-5323680
- קריון (שדרת הכוכבים) 04-8750120
- כברי (ליד נהריה) 04-9952716
- קניון רננים - גלריית המעצבים (רעננה) 09-8331546

אגודת ידידי הבימה

אגודת ידידי הבימה תומכת בפרויקטים מיוחדים ושותפה בעשייה התרבותית והחברתית-קהילתית של התיאטרון. אנו, באגודת הידידים של התיאטרון הלאומי, גאים להיות חלק מהווייה שאינה מפסיקה להתחדש, גם בגוף – המשכן המחודש של התיאטרון וגם בנפש – טיפוח ושכלול היצירה והשפה האמנותית. אגודת הידידים של תיאטרון הבימה, שמה לה למטרה לפתח את היצירה התיאטרונית ולאפשר לקהל צעיר, הן במרכז והן בפריפריה, ללמוד ולחוות, באופן בלתי אמצעי, את קסמה של אמנות התיאטרון. אגודת הידידים מכירה גם בחשיבות הדיאלוג עם מדינות שונות בעולם ועל כן מסייעת לתיאטרון, כחבר בארגון תיאטרוני אירופה המכובד, ה-UTE, בנסיעותיו לחו"ל ובחשיפת היצירה הישראלית בתיאטרונים רבים בעולם ופיתוח הדיאלוג עם יוצרים ואנשי תיאטרון ממדינות שונות.

יו"ר אגודת ידידי התיאטרון הלאומי הבימה: עו"ד, ציפי רובין

חברי הנהלה:

ארליך גל, הראל אורה, חיימוביץ רונית
לנדאו ליאורה, סביר רינת, רביד נאווה
רוזנברג ריקי - גזברית כבוד, חפץ סיגלייה
מייסדת ונשיאת כבוד: גולדנברג אורה
מזכ"ל: כהן פולין

ידידים הבימה

<p>קורט אורי ועפרה קוריציני נירה קז נילי וישראל קפלן שרה קצין יהודית קרן מיקה ורוני קריב נילי רב חן רפי רב-הון יעל רבינוביץ רונית רביד נאווה ואברהם רהב רני והילה רובין ציפי ופנחס חובינשטיין מיכל ומאיר שמגר רוזנברג ריקי חוטר גבריאל ואסתר רז אייל וריקי ריס איטה רפפורט עירית שגיאל לייקה עמי וטדי שוסטר דליה שטראוס בן דרור רעיה שליזנברג שמואל שפיגלר רוני שקד שושנה וישעיהו שקד חיה חות לבהר שרון שריזלי דניאלה ודני שרף רוני ואהרון תאומים מושיק ועירית תשובה יצחק וחיה</p>	<p>כהן פניו ופנינית כרמל שוש לוי גיטה ליאון אמנון ומלכה ליבאי דוד לנדאו מרינה ואילן בן זאב לנדאו ליאורה ואלי לנדסברג ברונו לנדסברג דיטי ואלכס לסט רוני וגבי מאור גליה ויהושע מטלון מוריאל וענת מיתר עפרה ואלי אפשטיין מלמד אלדד ודליה נאמן אייבי ודליה נמרודי עופר רוזית נתנאל ענגי ועוזי סביר רינת סגול טובה וסמי פרופ' סוארי יצחק ועדיה סטיבה אורה ואיתן סמית רלי סלע יהודית סדן שמחה עזריאלנט איה פדרמן ליאורה ומיכאל פישמן טובה ואליעזר פלדמן איה זאב פלידברגאום מייק פרופר אתי וגד פרופ' פרשקר יוסף ודליה קונדה אפרים וציפי</p>	<p>גבאי נרדה ועזרא גוטסמן רוני ויואב גולדנברג אורה גור אלן גורביץ מוניק גורביץ אריאלה וגרשון גיגר מיכה ושרה גלר אתי ואהוד גרינברג פית דר' בני ארד גרנות נעמי ויוסי דואק אבלין דנקנר אורלי ונוחי החברה לישראל הורביץ דליה הירש תמי הכהן יעקב וציפי דר' אביקים ואורה הראל וילנר חגית זמיר רינה ויצחק זיו צבי וג'וספין זרניצקי אורה ויוסי חיימוביץ רונית חכמי קנפר ניצה חכמי יוסף דוד חנן אריה ופסיה טייק עירוניה טייק יהודית ודר' הנרי טלר גדען ים שחור נעמי ומנחם ינאי שלמה ואהובה יפו עלזיה כהן אלי ואיילה</p>	<p>אבידן בריר ברוריה ודר' אברהם בריר אדלר חונית וראובן אהובי יגאל אור מיכאלה ותיאודור אחיטוב אורינובסקי ארה אפרת צבי ודורה אונגר יעל ורמי איזקסון אירית אילין שרה אלאלוף שרה אלאלוף אילנה וג'קי אלון אידה ושמעון אלחנני איטה אלקון עידית אלרואי רונית אפרתי אורית ודוד אקשטיין סטפני וג'ורא ארליך גל ומישל ארליך מירה וג'ורא ארקין דוריס ומורי בארינבוים צביקה ונטלי בלנש קיי בלומנטל נעמי בנק לאומי בנק הפועלים בנהר יוסף ועירית בר ריבה וצבי בר שלמה ברק אהרון ואליקה ברטפלד אסי ברניצקי קוני ודן גבריאל עדנה וארנן</p>
--	--	--	---

MAC

תומכת

באומני האיפור
העובדים בקולנוע,
טלוויזיה, תיאטרון,
מוזיקה, אופנה
ואומנויות הבמה

כי יש גאטרון, ויש הבימה!

ההצלחות הממשיכות

הקמצן

מאת מולייר
נוסח עברי: אלי ביזאוי
בימוי: אילן רונן

אדיפוס

מאת סופוקלס
נוסח החגה ובימוי: חנן שניר

גבירתי הנאוה

מחזה ופזמונים אלן ג'יי לרנר
בימוי: משה קפטן

חשמלית ושמה תשוקה

מאת טנסי ויליאמס
נוסח עברי: רבקה משולח
בימוי: אילן רונן

חיזור גורלי

מאת ג'יימס דירדן
בימוי: משה קפטן

הסוחר מוונציה

מאת ויליאם שייקספיר
בימוי: אילן רונן

פאניקה

מאת רובין האודן
בימוי: אלון אופיר

פתאום הגיע סתי

מאת אריק קובל
בימוי: איציק ויינגרטן

הכיתה שלנו

מאת טדיאוש סלובודז'אנק
בימוי: חנן שניר
בשיתוף התיאטרון הקאמרי

המאהב

מאת א.ב. יהושע
עיבוד: שחר פנקס | בימוי: שיר גולדברג

בוסתן ספרדי

מאת יצחק נבון | בימוי: צדי צרפתי

אבא גוריו

עפ"י אונורה דה בלזאק
מאת שחר פנקס
בימוי: שיר גולדברג

משהו טוב

מאת איליין מרפי
בימוי: רועי הורוביץ

אלוהים מחכה בתנה

מאת מאיה ערד
בימוי: שי פיטובסקי

השבועה

מאת רבי אברהם בן מימון
עיבוד ובימוי: שי פיטובסקי

ארץ חדשה

מאת שי פיטובסקי ושחר פנקס
בימוי: שי פיטובסקי

רפרטואר הבימה

אוויתה המחזמר

מאת טים רייס ואנדרו לוייד וובר
בימוי: משה קפטן

הבן הטוב

מאת שי גולדן
בימוי: איציק ויינגרטן

יהוא

מאת גלעד עברון | בימוי: אילן רונן

נעצר בחצות

מאת מארק הייגרסט
בימוי: משה קפטן

משפחה עליזה

מאת רון קלארק וסם בובריק
בימוי: נתן דטנר

עשר דקות מהבית

מאת מאיה ערד
בימוי: שי פיטובסקי

ז'קו

מאת אילן חצור | בימוי: איציק ויינגרטן

יחסים מסוכנים

מאת כריסטופר המפטון
בימוי: אילן רונן

אשה בורחת מבשורה

עפ"י ספרו של דויד גרוסמן
מאת חנן שניר ובימוי

סיפור פשוט

עפ"י ספרו של ש"י עגנון
מאת שחר פנקס
בימוי: שיר גולדברג

1984

עפ"י ספרו של ג'ורג' אורוול
מאת רוברט אייק ודאנקן מקמילן
בימוי: עירד רובינשטיין

לבד בברלין

עפ"י ספרו של האנס פאלדה
מאת שחר פנקס | בימוי: אילן רונן

מרציפנים

מאת מאיה הפנר
בתפקיד הראשי: ליא קניג

פליישר

מאת יגאל אבן-אור
בימוי: איציק ויינגרטן

המאהבת ה-9

מאת יהושע סובל
בימוי: משה קפטן

הילד חולם

מאת חנוך לוין
בימוי: עמרי ניצן

עקומים

מאת מרטין שרמן
בימוי: משה קפטן

אין לך Cal?
חבל...

מה שטוב בקביי

ללקוחות Cal מגיע רק טוב

חדש!

תשלום והטבות במסעדות ישירות מהנייד

■ חיפוש מסעדות ■ הזמנת מקום ■ ניווט ■ הטבות קבועות ומשתנות

הורידו עכשיו את אפליקציית ארנק Cal4U

כל מה שטוב בשבילי, עכשיו גם בנייד

פירוט עסקות
והיובים

ניהול
המסמכים
שלי

לקיחת הלוואה

הטבות בארץ
ובחול

תשלום והטבות
במסעדות

חפשו אותנו ב -

בכפוף לתקנון Cal4U

מחלימים באחוזת פולג

להחלים באוירה כפרית רגועה, זה בטבע שלנו.

צוות אחוזת פולג מזמין אתכם להחלים לאחר ניתוח או אישפוז באוירה כפרית רגועה ובתנאים מושלמים למנוחה והתאוששות

אחוזת פולג

- לקחת פסק זמן לאחר ניתוח או אישפוז
- לנוח כשהמטפלת נוסעת לחופשה
- מבטחי כל קופות החולים זכאים להשתתפות
- בחלמה לאחר ניתוח או אישפוז (על פי תקנון הקופה)

לפרטים נוספים ופגישת היכרות אנא התקשרו:

***3616 • 1-800-33-33-70**